

KAROLÍNA ZÍTKOVÁ

KEVIN V. TON
FOTOGRAF

Teoretická bakalářská práce
Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie
Opava 2024

KAROLÍNA ZÍTKOVÁ

KEVIN V. TON
FOTOGRAF

Kevin V. Ton Photographer

Teoretická bakalářská práce
Obor: tvůrčí fotografie
Slezská univerzita v Opavě
Vedoucí práce: doc. Mgr. Josef Moucha
Oponent: MgA. Roman Vondrouš
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie
Opava 2024

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Akademický rok: 2023/2024

Zadávající ústav: Institut tvůrčí fotografie

Studentka: Karolína Zítková

UČO: 57593

Program: Tvůrčí fotografie

Téma práce: T: Kevin V. Ton Fotograf

Téma práce anglicky: T: Kevin V. Ton Photographer

Zadání: Monografie Kevina V. Tona zpracovává fotografovo dosavadní dílo ze všech dostupných zdrojů. Využívá nejen sekundární literatury a internetu, ale zejména prvotních pramenů, čili archivu tvůrce (jak vlastních snímků, tak i jejich publikací), osobních rozhovorů s autorem, stejně jako výpovědi svědků jeho soustavného úsilí. Kevin V. Ton (1966) působí ve svobodném povolání. Žije v Praze a věnuje se černobílému humanistickému dokumentu se zaměřením na dlouhodobé projekty. Je nositelem řady ocenění a členem skupiny Verum Photo.

Literatura:
ALEXANDER, Stuart, GREENOUGH Sarah. Looking In Robert Frank's The Americans. Washington: National Gallery of Art; Gerhard Steidl, 2009.
BIRGUS, Vladimír, MLČOCH, Jan: Česká fotografie 20. století. Praha: K ANT, 2010.
MRAVEC, Juraj, VOJTEK, Viktor. Interview s fotografií. První sedmička, Bruce Davidson, Elliott Erwitt, Ralph Gibson, Antonín Kratochvíl, Duane Michals, Arnold Newman, Vladimir Vjatkin. Praha: Slovart, 2003.
MRÁZKOVÁ, Daniela. Příběh fotografie. Vyprávění o historii světové fotografie prostřednictvím životních a tvůrčích osudů významných osobností a mezních vývojových okamžiků. Praha: Mladá fronta, 1985.
STEICHEN, Edward. Steichen fotograf. Praha: Galerie D, 1968.
VAN DER HEIJDEN, Teun. Stanley Greene Black Passport. Amsterdam: Schilt Publishing, 2009.
VERUM PHOTO. Photo Essays. Praha: Verum Photo, 2021.

Vedoucí práce: doc. Mgr. Josef Moucha

Datum zadání práce: 13. 3. 2024

Souhlasím se zadáním (podpis, datum):

.....
prof. PhDr. Vladimír Birgus
vedoucí ústavu

Abstrakt

Ve své práci se zaměřuji
na osobnost pražského humanistického
fotografa Kevina V. Tona.
Cílem této bakalářské práce je vytvoření monografie, která
uceleně zpracuje dosavadní činnosti autora, o kterém zatím není
žádná publikace mapující jeho fotografickou tvorbu.
Detailně a chronologicky se zaměřuji na jeho dlouhodobé
dokumentarni fotografické soubory i na samotné
příběhy fotografovaných.
Práce je doplněna komentáři autora, slova lidí co ho znají
a zahrnuje společný rozhovor.

Klíčová slova

fotografie
fotografická tvorba
humanistická fotografie
dokumentární fotografie,
dokumentární soubory
street fotografie

Abstract

In my work, I focus on the personality of Prague humanist photographer Kevin
V. Ton. The goal of this bachelor's thesis is to create a monograph. That will
comprehensively process the author's activities to date.
There is no other available publication mapping his photographic work.
I present in detail and chronological order his long-term documentary
photography projects. Thesis also includes words from author
himself, words of people who know him and a joint interview.

Key words

photography
photographic creation
humanistic photography
documentary photography,
photo documentarystreet photography

▸ PODĚKOVÁNÍ

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala samostatně a použila jsem pouze citované zdroje, které uvádím v bibliografických odkazech.

Souhlas se zveřejněním

Souhlasím, aby tato bakalářská práce byla zařazena do Univerzitní knihovny Slezské univerzity v Opavě, do knihovny Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a zveřejněna na internetových stránkách Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě.

Poděkování

Ráda bych poděkovala Kevinovi V. Tonovi za ochotnou, pohotovou komunikaci a vstřícnost navzdory jeho velkému pracovnímu vytížení. Dále mu děkuji za přínosná osobní setkání, rozhovory, focení, poskytnutí materiálů a za otevřené odpovědi týkající se nejen jeho prácovního, ale i rodinného života. Také mu děkuji za pomoc při grafických úpravách práce a výběru oslovených fotografů, kteří mi s ochotou a pečlivostí poskytli vlastní vnitřní pohled na jeho fotografickou tvorbu i osobnost

Nemalé poděkování patří též vedoucímu práce doc. Mgr. Josefovi Mouchovi za jeho odborné vedení, cennou korekci, rady a trpělivost během našich konzultací.

Na závěr děkuji své matce Lucii Zítkové a mému příteli Davidovi Doanovi za podporu a rodinné zázemí.

V Praze 19.4. 2024 Karolína Zítková

► OBSAH

1. ÚVOD 13
2. DĚTSTVÍ A FOTOGRAFICKÉ ZAČÁTKY 17
3. TVORBA V PRŮBĚHU STUDIA 25
   3. 1 INSPIRACE 29
4. DEVADESÁTÁ LÉTA 31
5. RODINA A ŽIVOTNÍ POVOLÁNÍ 37
6. AUTOROVY FOTOAPARÁTY V PRŮBĚHU LET 39
   6. 1 NESTANDARDNÍ FORMÁTY 45
7. KONTEXT 49
8. INSPIRATIVNÍ FOTOGRAFOVÉ 55
   8. 1 STEICHEN PROSLAVIL HUMANISTICKOU FOTOGRAFII 63
9. PĚT ŽIVOTŮ BEZ DOMOVA 65
   9. 1 MIKI NA OKRAJI 67
   9. 2 KAREL A JIŘINA 73
   9. 3 SVATBA MÁŘÍ A PETRA 77
10. MLČENLIVÁ KRAJINA 81
    10. 1 SNÍMKY 87
11. MASOPUST V PODNĚSTŘÍ 89
12. ODLESKY KIŠINĚVA 91
13. VÝSTAVBA OKEM FOTOGRAFA 93
14. VERUM PHOTO 97
15. PROJEKTY A SOUBORY 101
    15.1 PROJEKTY A SOUBORY – OBRAZOVÁ ČÁST 101
16. JÍZDA HISTORICKOU TRAMVAJÍ 139
17. VÝSTAVA PARALLEL – ŽIVOT NA OKRAJI 141
18. VÝSTAVA PORTRÉTY 143
19. KOLEGOVÉ FOTOGRAFOVÉ O KEVINOVI V. TONOVI 145
20. ROZHOVOR 149

ZÁVĚR 155
PŘEHLED VÝSTAV, FOTOGRAFICKÝCH PUBLIKACÍ A ČINNOSTÍ 157
SEZNAM ZKRATEK 159
SEZNAM UŽITÉ LITERATURY A ZDROJŮ 161
JMENNÝ REJSTŘÍK 165
ZDROJE FOTOGRAFIÍ 167

© 2020 Kevin V. Ton, ze souboru Parallel

▸ 1. ÚVOD

Kevin V. Ton je fotografem na volné noze. Celoživotně se věnuje živé, černobílé, dokumentární fotografii. Jeho práce mě zaujala již při našem prvním setkání. Naše společné seznámení proběhlo v rámci školního workshopu.

Pamatuji se, že ten den pršelo. Stála jsem se svými spolužáky z VOŠ Michael na malém dvorku před ateliérem a se zájmem jsme poslouchali fotografovo působivé vyprávění o vlastní tvorbě. Déšť jsem ani nevnímala. Během prvních chvil jsme všichni dostali, jak se říká, za uši, protože jsme neměli připravené fotoaparáty na krku. Správný fotograf má být na pořízení snímku vždy připraven. Pod drsnou slupkou tohoto svérázného muže se skrývala také jeho další a velice empatická stránka, kterou nám vzápětí odkryl při zajímavém a citlivém vyprávění příběhů z praxe. Zájem Kevina V. Tona se soustřeďuje na lidi z okraje společnosti, hlavně na bezdomovce. Díky své přátelské povaze se mezi nimi pohybuje jako ryba ve vodě. Rád si s nimi povídá a dokáže pak tyto sveřepé lidské povahy vtisknout i do svých fotografií. Jeho tvorba je spontánní, přímou a nearanžovanou výpovědí nelehkých životních lidských příběhů, které mapuje v dlouhodobých souborech. Mě tenkrát nejvíce zaujaly jeho analogové černobílé panoramatické snímky z Prahy.

Tvorba Kevina V. Tona je syrová, živá a převážně černobílá. Od začátku devadesátých let se téměř bez přestávky věnuje fotografování života na ulici a periférii města Prahy. Vytváří dokumentární soubory a dlouhodobé projekty, kde život na hraně hraje hlavní roli. Jeho fotografické vidění je podmíněno poznáváním lidí. Pak zachycené tváře neztrácejí nic ze své přirozenosti. Ve své hlavě autor skládá obraz s více plány. Když mu snímek začne dávat smysl, mačká spoušť. Pozoruje dění a portrétuje teprve ve chvílích, kdy jsou lidé kolem něj natolik uvolnění, že přestanou jeho fotoaparáty vnímat. Fotografie jsou plné života a lidských emocí, zachycující osoby v jejich přirozeném prostředí.

„Pro mě je zajímavý člověk jako takový. Zajímá mě autenticita světa a jeho určitá ryzost. Lidé, které zaznamenávám nebo s nimi pracuji a fotím je, vlastně žijí ze dne na den, takže je to úplně jiný svět. Pro mě není důležité to, že jsou na ulici, ale to, jací jsou, ne to, čím jsou.“
(Kevin V. Ton v rozhovoru Schůzky Tomáše Berana, 24. 1. 2022)

Se školou MICHAEL 2018

© 2021 Jan Mihaliček, Rumunsko

© 1970 Josef Ton

▸ 2. DĚTSTVÍ A FOTOGRAFICKÉ ZAČÁTKY

Umělecké jméno získal Kevin V. Ton až v průběhu života. Narodil se 7. října 1966 v Praze jako Vladimír Ton. Začátkem devadesátých let dostal přezdívku Kevin a napřed z ní vznikl novinářský pseudonym. Posléze si jméno úředně změnil a původní pseudonym se stal jeho oficiální identitou.

Rodiče mu s nostalgickým úsměvem vyprávěli, že byl počat na cestách v Indonésii. I další části rodinného života se odehrávaly v různých světových krajinách.

Otec Josef Ton pracoval v Podniku zahraničního obchodu Motokov, prodával po světě vozy značky Škoda a velmi rád fotografoval. Tuto vášeň předá i svému synovi, který bude s radostí fotografovat všechno kolem sebe, především členy rodiny. Nejraději při rodinných setkáních pozoroval otce se strýcem, jak s fotoaparáty v rukou vášnivě lovili jeden snímek za druhým. Nesmírně ho těšilo, když mu jeden přístroj půjčili a on se mohl na svět koukat přes malé okénko hledáčku. Bylo mu tenkrát kolem šesti let. Dlouhou dobu si myslel, že existují jen fotografie aranžovaných postav v rodinných albech. K osmým narozeninám už dostal svůj první fotoaparát.

V letech 1973 až 1979 žil s rodiči v Káhiře a na prázdniny jezdili s bratrem a matkou do Čech. Otec byl do Egypta pracovně vyslán na několik let. Dá se říci, že tato země formovala Kevinovy fotografické začátky, zejména v rovině vnímání a zaujetí postoje k okolnímu světu. Silně na něj zapůsobila tamější chudoba obyvatelstva, s evropskými poměry nesrovnatelně těžké životní podmínky – to vše následně výrazně ovlivnilo jeho tvorbu. Probudilo to celoživotní zájem o okraj společnosti a zviditelnění s tím spjatých témat.

Matka Kevina V. Tona, Jiřina Tonová, rozená Dřímalová, pochází z rodové větve Pegrassi z italské Verony. Byla by se ráda věnovala hlavně hudbě a klavíru, což se jí nepodařilo. Pro své děti chtěla zajistit hudební vzdělání a tak oba bratři povinně docházeli na hodiny klavíru. Kevina nelákala cesta hudebníka, přestože se naučil hrát z not. Brzo si uvědomil, že mu hudební předpoklady nebyly dány. Zato hodně kreslil, maloval i psal. Svou budoucnost z počátku viděl v nějaké z forem výtvarného umění, fotografie byla zatím běžným koníčkem.

„Jsou mi skoro čtyři roky. Bezstarostnou selanku u Vltavy vystřídala šedavá realita sídliště Prosek a náročné poslání na pískovišti s trambusem na šňůrce.“

(Kevin V. Ton, 6. 12. 2021)

© 1967 Josef Ton

„Ještě mi tady nebyl ani rok. Osmašedesátý rok zdánlivě v nedohlednu.
Co se mi honilo hlavou, netuším.“

(Kevin V. Ton, 3. 12. 2021)

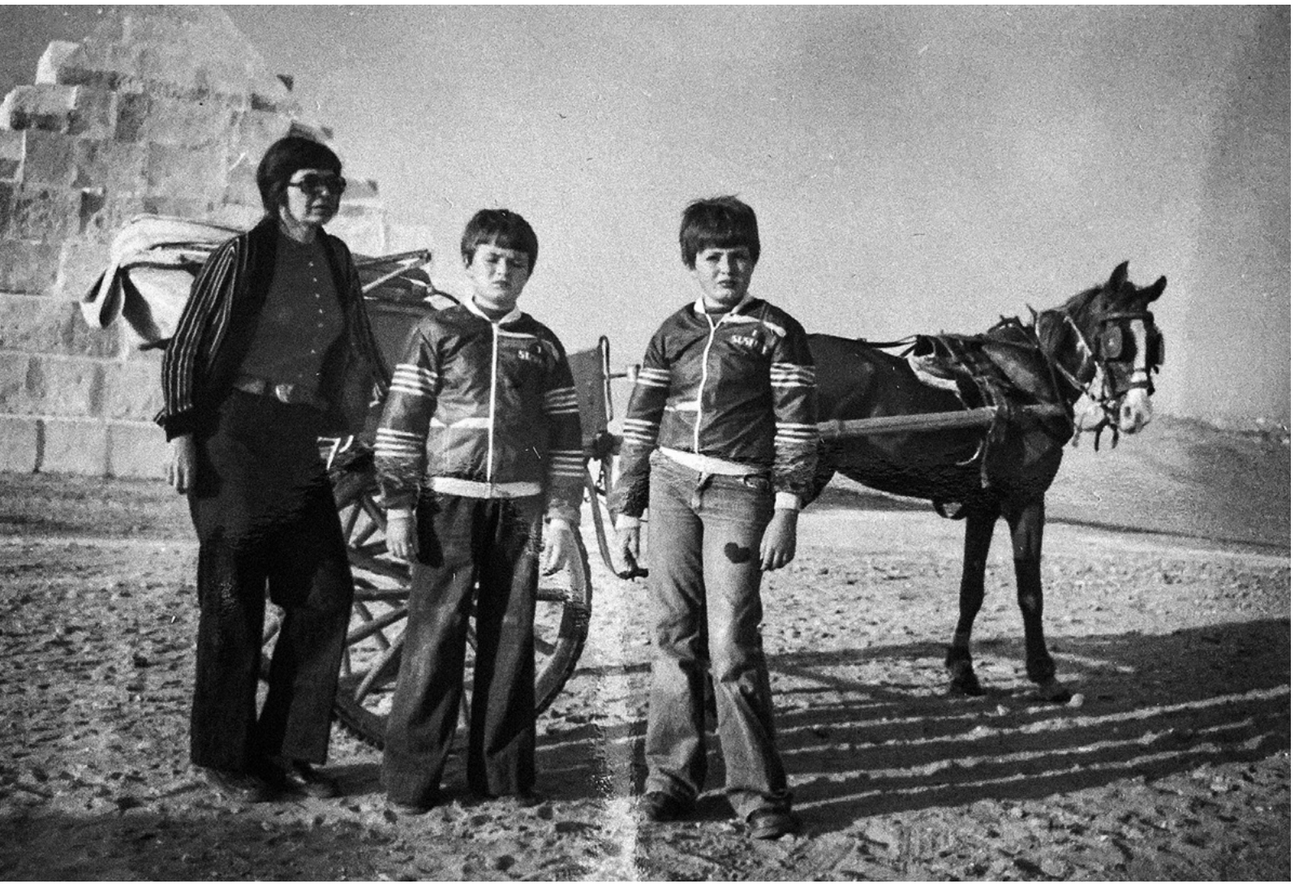

© 1976 Josef Ton

„Jednou jsem našel u rodičů doma papírovou krabici se starými rodinnými fotkami. Na jedné z nich pózujeme tatínkovi před objektivem. Stojíme před malou pyramidou v Gíze, ještě s maminkou, bratrem a koněm, který táhne vozík. Tu pyramidku tam, mlžně si vybavuji, tou dobou postavili Japonci, coby dvacetkrát zmenšený model, dokazující jakési teorie o stavebních postupech na velkých pyramidách. A možná také ne, kdoví? Je to už dost dlouho.“

(Kevin V. Ton, 10. 4. 2023)

Někdy začátkem osmdesátých let jela rodina na dovolenou do Německa, tehdejší NDR, spadající do východního bloku, konkrétně na ostrov Rujána. Z výletu si pamatuje nejvíce atmosféru: „Bylo sychravo a stálé, silné poryvy větru způsobovaly nekonečné třepetání všeho okolo.“ Jiné dny si vybavuje slunce, moře ledové a zubaté přes to, že bylo léto. Maloval už méně, a raději všechno kolem fotografoval. Trápil se stále tím, že jeho snímky nevypadají tak, jak by si představoval.

„Byli jsme s rodiči někde u Písku v kempu. Najednou začalo silně pršet a byla z toho v mých dětských očích velká povodeň. Ve skutečnosti to znamenalo, že se tam nějaký potůček trochu vylil z břehů a vyplavil asi tři stany. Jak jsem byl malý, tak mi to přišlo jako zásadní událost v mém životě, kterou jsem musel zaznamenat. A tak jsem to fotil, možná celý film jsem na to použil, už nevím. Pak, když jsem viděl fotky, tak na nich byl vidět právě jenom ten tenounký potůček a vlastně nebylo skoro vůbec znát, že to byla povodeň. To mě velmi nutilo přemýšlet a našel jsem si nebo ujasnil konečně to, že když chci něco fotit, tak se k tomu musím nějakým způsobem dostat tak, aby ten obraz nebyl jen popisný. Nejde o to, co vidím, ale ukázat to, co žiju. Od této chvíle jsem začal focení vnímat jinak.Ale stejně to hledání ještě nějakou dobu trvalo.“

(Rozhovor s Kevinem V. Tonem, 2024)

Koncem základní školy chodil Kevin fotografovat se svým kamarádem na Smíchovské nádraží. Prolézali odstavené vagóny na samém konci kolejí. On svůj hledáček zaměřoval na poničené části interiéru s vytrhanými křesly a rozbitými okny. Místo mělo tajemnou a zajímavou atmosféru zmaru, kterou se snažil zdokumentovat.

„To jsem si tenkrát myslel, že je to něco jako sociální dokument, ale k tomu jsem měl ještě samozřejmě daleko.“

(Rozhovor s Kevinem V. Tonem, 2024)

Celý proces vzniku fotografie v době analogové byl výrazně pomalejší, než může být dnes. Kevinovi V. Tonovi dlouho trvalo, než přišel na to, jakým způsobem chce své snímky tvořit. Dodnes není jeho přístup k tvorbě pouze dokumentární nebo reportážní.

© 1977 Kevin V. Ton

© 1977 Kevin V. Ton

„Toto jsou moje nejranější fotografie, co se kde našly. Bylo mi nějakých jedenáct let a „dokumentoval“ jsem si vyčerpávající robotu rodičovstva na chalupě.“

(Kevin V. Ton, 25. 11. 2022)

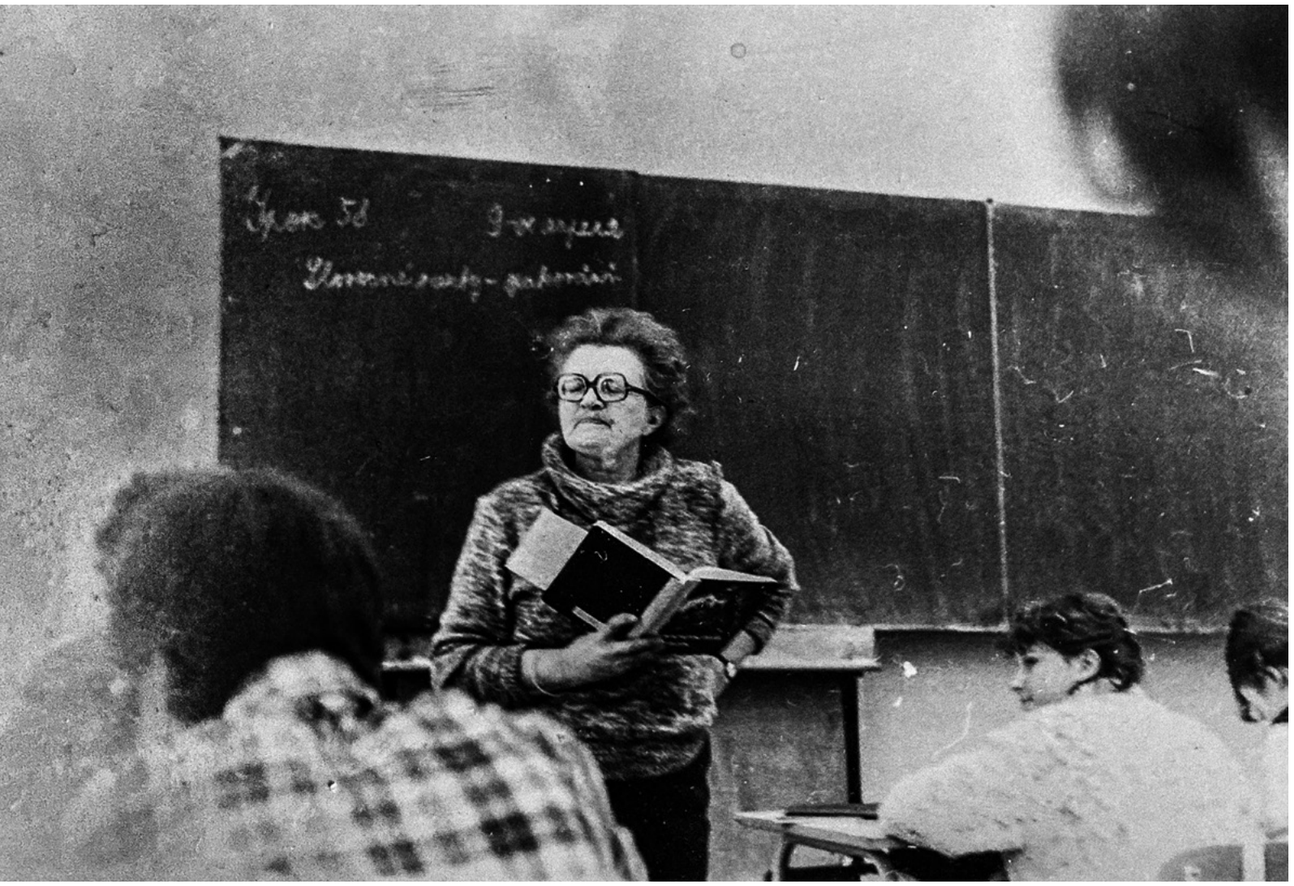

© 1983–1985 Kevin V. Ton

„Fotografie z let studijních na Gymnáziu Jana Nerudy. Jméno ruštinářky si vůbec nevybavuju, byla mi nepříjemná a byl to supl.“

(Kevin V. Ton, 2. 10. 2022)

▸ 3. TVORBA V PRŮBĚHU STUDIA

Kevin V. Ton absolvoval pražské Gymnázium Jana Nerudy. Během studia stále kreslil, maloval, vytvářel grafiku a čím dál intenzivněji fotografoval. Nejčastěji dokumentoval dění ve třídě a své blízké. V jeho rodině bylo výtvarné umění všudypřítomné. Vliv na něj měla tvorba strýce Bohuslava Knoblocha, malíře, restaurátora a grafika. Oblíbil si jak jeho barevné litografie, tak do dnešních dní mezi sběrateli oblíbená Ex libris. Navíc spolu občas chodili malovat do plenéru v Rožďalovické oblasti. Hodiny stáli mlčky nedaleko od sebe, každý u svého krajinného motivu. Už tenkrát mu vyhovovala při práci naprostá samota, uzavření v sobě samém. Když měli hotovo, seděli někde na mezi, pili kávu z termosky, jedli svačinu a při tom mu strýc v přátelském hovoru sděloval názory na jeho díla. Kevin V. Ton začal postupně vnímat nutnost jisté zkratky, nepracovat popisně, ale jít dál za realitu. Tu brát jen jako inspirativní zdroj, ale skutečný obraz hledat v sobě.

Pomáhal také v grafické dílně na hluboké tisky u strýců Pavla a Milana Dřímalových. Pavel Dřímal byl uměleckým tiskařem a synovcem Mirra Pegrassiho. Nepočítáme-li tiskaře působící na uměleckých školách, zůstal Mirro Pegrassi v padesátých a šedesátých letech minulého století asi jediným profesionálním tiskařem s vlastní dílnou v Čechách.

Pro Kevina V. Tona byla podstatná především řemeslná stránka, přesnost a kvalita. Jeho cesta za žánrem humanistické fotografie trvala ještě léta. Kromě studia a výtvarných aktivit se ve volném čase věnoval motocyklům, které se na několik dalších desetiletí staly nedílnou součástí jeho života. Během prvního ročníku u něho došlo při školním fotbale ke zranění kolene, které ovlivnilo jeho další představy o životě.

„Během třítýdenního pobytu v nemocnici se mi dostala do rukou kniha Žoldáci od Roberta Stonea. Díky ní a volnému času v nemocničním pokoji jsem se začal více zajímat o svůj vnitřní svět. Naslouchat sám sobě. Byl to určitý začátek vkládání sebe sama do mých prací, ať už fotografických či výtvarných.“

(Rozhovor s Kevinem V. Tonem, 2024)

Léto 1989 - Klobuky u Slaného, s kamarády v plenéru
zleva: Kevin V. Ton, Michal Hrdý, Marek Leypold a Ondřej Tůma

© 1987 Gabriela Tonová

▸ 3.1 INSPIRACE

Po návratu z vojenské služby dostal Kevin V. Ton knihu Daniely Mrázkové *Příběh fotografie,* pojednávající o světové historii a osobnostech oboru. Tam objevil humanistickou, sociální i válečnou fotografii. Došlo mu, že se jedná o motivy, které chce svým hledáčkem zachycovat. Publikace ho ovlivnila natolik, že v podstatě ihned upustil od aranžování snímků. Intenzivně si uvědomil, jakým způsobem chce svou tvorbu směřovat, a to především na živou fotografii. Rozhodl se jít žánru naproti, nemanipulovat a nearanžovat své fotografie před objektivem ani v postprodukci, pracovat na tématech, která to umožňují.

Inspirací a životním motem mu byly příběhy hrdinů z novely *Na plechárně* napsané americkým spisovatelem Johnem Steinbeckem. Autor knihu psal během pobytu ve válečné Evropě, kde s nostalgií vzpomínal na svůj kalifornský domov. Vynikala díky Steinbeckově schopnosti se perfektně vcítit do běžných obyvatel ulice Na plechárně s továrnou na zpracování ryb v Monterey v Kalifornii.

Zaujetí Kevina V. Tona pro zobrazování ryzosti člověka, tématu, kterému se věnuje celý život, prohloubil Schlesingerův oscarový film *Půlnoční kovboj* z roku 1969. Autenticita podání tohoto nočního života byla pro Kevina a jeho tvorbu také klíčová. Stejně jako na něj působily filmy *Silnice* Federica Felliniho, *Zloději kol* od Vittoria De Sicy, tvorba Andreje Tarkovského, Františka Vláčila, Bély Tarra a řady dalších režisérů.

V Praze, během základní vojenské služby a služební cesty na kurzu knihovníka

© 1992 Kevin V. Ton

▸ 4. DEVADESÁTÁ LÉTA

Počátkem devadesátých let, ve svých čtyřiadvaceti, začal Kevin V. Ton fotografovat v pražských ulicích. Dodnes odtud čerpá témata do svého časově i obrazově nejrozsáhlejšího souboru *Moje město* (Hometown). Tyto snímky časem získávají zásadní historickou a výpovědní hodnotu, protože dokumentují nejen emoce, momenty, situace, ale i změnu města, lidí a doby. V roce 1989 přišel autor na to, že může řadit vedle sebe více fotografií z různých časových období. Díky tomu mohl své příběhy lépe a uceleněji vyprávět.

Pracoval v té době v Národní galerii jako správce depozitáře grafiky v paláci Kinských na Staroměstském náměstí. Byl u toho, když Václav Havel po návratu ze Spojených států amerických vystoupil 23. února 1990 na tamním balkónu se svým projevem. Přestože období Sametové revoluce Kevin V. Ton zaznamenal, věděl, že dráha agenturního fotografa pro něj není vhodná. Tehdy si ujasnil, že by při reportážní fotografii neměl vnitřní klid, který pro svou práci potřeboval. Příležitostně demonstrace fotil, ale zjistil, že při nich často hledá obrazy s významem události nesouvisející, nebo související jen nepřímo.

Začal pracovat na svých prvních pouličních souborech, objevil lidi na okraji společnosti a dokumentoval motorkářskou subkulturu kolem Motoráje a prvních motocyklových klubů. Tím si spojil dvě svoje tehdejší lásky, focení a motorky. Naučil se pracovat fotograficky na denní bázi a fotoaparát, vždy na krku, se stal postupně nedílnou součástí jeho osobnosti.

S příchodem dostupného kopírování začátkem devadesátých let si začal vyrábět v omezených nákladech první vlastní ziny. V té době své fotografie zvětšoval na specifický matný a celkem levný fotografický papír s hodně kontrastním podáním a xeroxový výstup ještě víc umocňoval syrovost obrazu.

První fotografické setkání se světem na okraji - kořeny budoucího souboru Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge)

© 1995 Kevin V. Ton

© 1995 Kevin V. Ton

© 1995 Kevin V. Ton

© 1995 Kevin V. Ton

Ze souboru Moje město (Hometown)

© 1996 Kevin V. Ton

Po Sametové revoluci se uvolnily okovy totalitní doby a konečně se mohlo svobodně cestovat na Západ. Kevin V. Ton začal fotografovat další dlouhodobý soubor s názvem *Každodenní život (Daily Life)*. Často jezdil fotografovat do Vídně, kde měl kamaráda, který tam v osmdesátých letech emigroval. Rakouské snímky se bohužel nedochovaly. V devadesátých letech se účastnil mnoha společných, spíše undergroundových výstav s kamarády malíři, grafiky a sochaři. Vystavovali na různých sympoziích a zahradách. Fotografie připevňovali kolíčky na natažená lanka. Pro oči veřejnosti tam snímky visely jen pár hodin a další den vystavoval zase někdo jiný. Propojovali se tak hudebníci, výtvarníci i fotografové. Jednalo se o živé, často spontánní akce umělců z různých oborů. Přestože v té době Kevin experimentoval s kolorováním fotografií, jeho tvorba byla a je primárně černobílá. Říká, že dodnes ho fascinuje nekonečná škála šedi.

„Černobílý obraz vyžaduje od diváka určitou dávku imaginace. Posouvá zaznamenaný, původně barevný svět kolem nás více z roviny reality do dalších dimenzí a více akcentuje sdělení, která daným obrazem chci ukázat.“

(Kevin V. Ton, Digitální foto, prosinec 2023)

V druhé polovině devadesátých let začaly ovlivňovat tvorbu Kevina V. Tona animované filmy Hajaa Mijazakiho *Můj soused Totoro* (1988), *Doručovací služba čarodějky Kiki* (1989), *Princezna Mononoke* (1997) a řada dalších. Mijazakiho tvorbu ovlivnila láska k přírodě, letectví a japonské historii. Hlavní hrdinové jsou nejčastěji mladí a odvážní lidé, kteří se nebojí bojovat za to čemu věří celým svým srdcem.

© 1996 Radek Mixtaj

▸ 5. RODINA A ŽIVOTNÍ POVOLÁNÍ

S první ženou, Gabrielou, která později zahynula při autonehodě, se Kevin V. Ton rozešel v první polovině devadesátých let. Společně mají syna Jonathana. S druhou ženou Karolínou má tři děti, Adinu, Andrease a Adrianu. Od roku 1996 žijí v pražském Karlíně.

V letech 1986–1993 pracoval Kevin V. Ton v Národní galerii v Praze, nejprve ve výstavním oddělení Valdštejnské jízdárny, poté přešel na uvolněné místo správce grafické sbírky v Paláci Kinských. Tamní rozsáhlý archív využíval k samostudiu. Posléze došel k poznání, že už mu depozitář víc dát nemůže a přešel do paspartérské dílny, kde se věnoval oborům knihvazačství a paspartování. V roce 1990 se zaregistroval jako umělec a od roku 1993 se živí jako fotograf a grafik na volné noze. Pracoval na různých zakázkách pro časopisy věnované motocyklům, které i testoval a psal o nich. V roce 1995 se stal členem Syndikátu novinářů. Jako grafik pracoval externě pro různé reklamní agentury nebo pro nově vznikající televizní stanice Nova a Prima. Příležitostně točil videoklipy pro hudební skupiny. V roce 2002 založil grafické studio Arieta. V něm pracoval na zakázkách pro dlouhou řadu klientů. Podstatná pro něj byla spolupráce s Nakladatelstvím Slovart, která začala kolem roku 1997. V roce 2004 otevřel v zapadlém dvorku v Karlově ulici kavárnu Arietu, která sloužila i jako malá galerie pouliční fotografie. Od té doby se datují pravidelná měsíční setkání pod názvem *Foto Pokec Pouličních Fotografů.* V roce 2018 byl provoz jeho kavárny ukončen a od té doby se výhradně věnuje fotografii. Roku 2019 se přesunula společná setkávání fotografů do kavárny a galerie Bar/ák na pražský Florenc. Stal se ambasadorem fotoaparátů značky Leica v rámci Leica Boutique Praha spadající pod firmu FotoŠkoda. Kromě fotografických zakázek se věnuje i veřejným či individuálním kurzům v oblasti pouliční a dokumentární fotografie..

© 1991 Miloš Zábranský

V rukách skrytý nenápadný Ricoh XF-30, Praha 1991

▸ 6. AUTOROVY FOTOAPARÁTY V PRŮBĚHU LET

V dětství fotografoval Kevin V. Ton na svitkový film jednoduchým plastovým přístrojem značky Corina, vyráběným od roku 1967 firmou Druopta Praha. Během studia na gymnáziu si půjčoval otcovu Veru, německý fotoaparát Carl Zeiss Jena futuristického vzhledu, vyráběný v letech 1954–1967. Objektivy Carl Zeiss jsou dosud velmi ceněné.

Fotografoval také Yashicou Electro 35, patřící otci. Šlo o jeden z relativně levných a tedy oblíbených přístrojů, užívajících objektiv 45 mm a dálkoměrný aparát. Objevil se v roce 1966 a jeho výroba skončila o deset let později. Za tu dobu byla vyvinuta řada variant.

Před Sametovou revolucí začal Kevin V. Ton pracovat s různými typy fotoaparátu značky Praktica. V roce 1995 byl okraden. Stalo se to během několika minut, když si šel vyzvednout vyvolané diapozitivy. Fotoaparáty mu mezitím někdo odcizil ze zaparkovaného automobilu. Po této nepříjemné události se rozhodl pro jinou značku fotoaparátu, Nikon F3. Jednalo se o profesionální jednookou zrcadlovku s poloautomatickým ovládáním. Kevin V. Ton však zůstal u důvěrně známého manuálního nastavování i ostření. Analogový Nikon má stále doma, a ještě před pár lety si ho na focení příležitostně bral.

Hned při první návštěvě Vídně v roce 1990 si pořídil maličký Ricoh XF-30. Kompaktní fotoaparát s pevným objektivem 35mm. Několik let s ním nadšeně fotil zejména v pražských ulicích.

Během povodní v Karlíně roku 2002 přišel o svou fotokomoru, její vybavení a zásadní část svého archivu. Voda mu zničila negativy i filmy, a tak musel se svou tvorbou začít úplně nanovo. Nebylo to jednoduché a trvalo mu několik let, než se se situací vyrovnal. Začal zkoušet analogové fotoaparáty značky Leica. Dálkoměry Leica si rychle získaly jeho velkou oblibu. Vyzkoušel modely M6, M7 a posléze začal hledat ekvivalent v digitální rovině.

© 2011 Kevin V. Ton, Yashica Electro 35, ze souboru Moje město (Hometown)

© 2022 Kevin V. Ton, Leica Q2, ze souboru Má vlast (Homeland)

© 2011 Kevin V. Ton, Leica M9, ze souboru Má vlast (Homeland)

Roku 2016 během používání digitální Leicy M8 brzy přišel na to, že mu nevyhovuje zmenšená plocha snímače přístroje, s crop factorem 1,3. Šíře objektivu, neodpovídala obrazu tak, jak byl zvyklý u políčka kinofilmu. Nahradil ji novější verzí Leica M9. Do roku 2017 během své práce na dlouhodobých souborech kombinoval digitální a analogové fotoaparáty s manuálními objektivy.

Nafotil denně v průměru kolem tří až čtyř filmů. Sám si je doma vyvolával a posléze skenoval, což bylo nesmírně časově náročné. Nemohl se rozhodnout, zda chce u analogu zůstat. Vnímal, že přechod na digitál by mu umožnil více času na fotografování. Naskenované snímky prezentoval online nebo je digitálně tiskl a tvorba analogových fotografií postupně ztrácela smysl.

Celý rok 2018 věnoval Kevin V. Ton pouze analogové fotografii, aby si ujasnil, jestli bude při své fotografické nadále používat používat kombinaci analogových a digitálních fotoaparátů. Byl to důležitý milník jeho tvorby. Opustil svět kinofilmu. Svou výbavu následně rozšířil o Leica Q2 a posléze o M240 a M11. Rád fotí se všemi svými Leica přístroji. Pomáhají mu zachytávat svět tak, jak si sám představuje.

„Leica je pro mě přístroj, kterému rozumím. Má, co potřebuji – manuální ovládání, manuální ostření a nic navíc. Práce s ním je zábavou.“

(Kevin V. Ton, rozhovor pro FotoŠkoda, 25. 5. 2020)

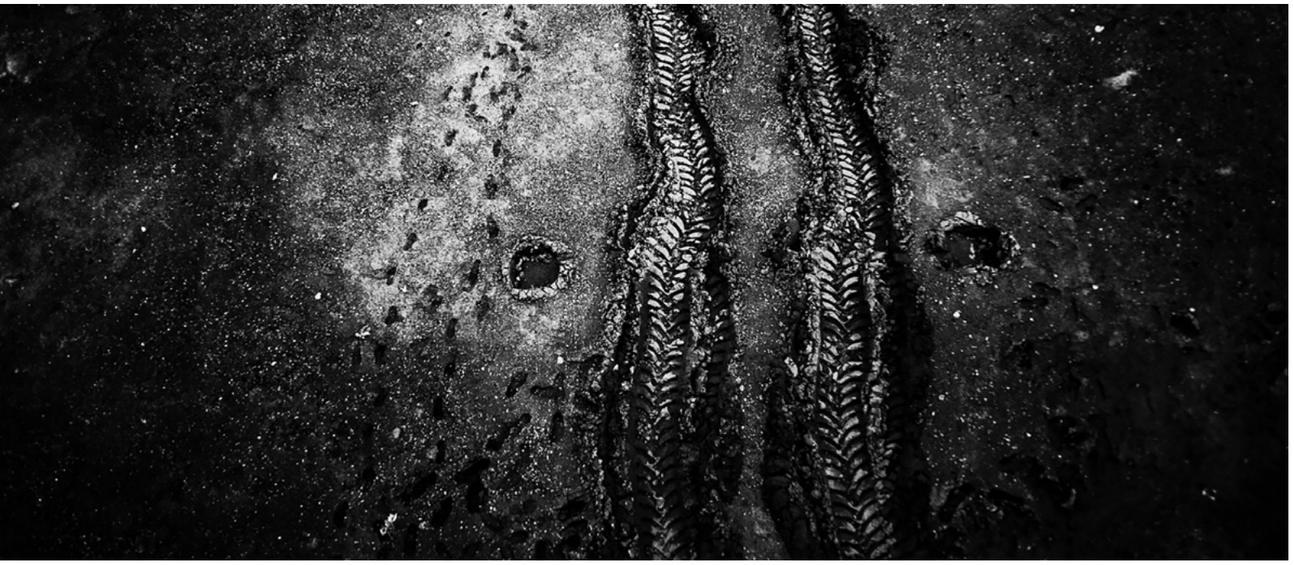

© 2023 Kevin V. Ton, Sigma fp L, ze souboru Urban Vibration

▸ 6.1 NESTANDARDNÍ FORMÁTY

Vyjma zmiňovaných typů fotoaparátů si Kevin V. Ton osobně vyzkoušel mnoho dalších analogových i digitálních přístrojů. Kromě Nikonů, Canonů a Fuji pracoval se středoformátovými přístroji Hasselblad a panoramatickými filmovými fotoaparáty Horizont.

Po roce 2018 hledal alternativu panoramatického fotoaparátu v digitálním světě, kterou našel v Sigmě fp L s objektivem Konica 21-35 mm f/3.4-4 M – Hexanon Dual. Aparát mu nejčastěji slouží při tvorbě panoramatických snímků v poměru stran 2,33 : 1.

„Já vždy ctím políčko. To znamená, že já bych nefotil 3 : 2 a nevyřezával z toho čtverec.“
(Kevin V. Ton – Schůzky Tomáše Berana, 24. 1. 2022)

V roce 2021 Kevin V. Ton obohatil svou výbavu malým kompaktem značky Ricoh GR III. Nastavil si na něm čtvercový formát, který využíval během tvorby svého souboru z Rumunska. Dokumentární cyklus vytvořený během horkého týdne onoho roku nazval *Líné léto v Timișu*.

„Zaprášené boty. Sežehlá tráva. Ulepená košile. Šepot levandule. Drnčení čmeláka. Štěkot psů. Kozí mekot. Kostelní vyzvánění. Chladivý stín. Ševelení stromů. Rozpálená dlažba. Ryk trhovců. Sirény záchranek. Jekot motorek. Cinkání tramvají. Mlčenlivé náměstí. Tichá modlitba. Mihotání svíček. Cinkání skleniček. Tlumený chichot. Bzučení komárů. Noční vzdechy. Ranní rosa. Vůně kávy.“

(Kevin V. Ton, web autora, Líné léto v Timișu, 2021)

© 2021 Kevin V. Ton, ze souboru Líné léto v Timișu

© 1992 Kevin V. Ton, Praha

▸ 7. KONTEXT

Navzdory nepříznivé válečné i poválečné politice, velmi omezené možnosti publikování a zaostávajícímu hospodářství vznikla v české dokumentární fotografii významná fotografická díla. Autoři silně reagovali na přesně tematicky vymezené fotografie se striktní kompozicí a jednoduchou interpretací humanistického dokumentu navazující na Steichenovu výstavu *Lidská rodina* a práce zakladatelů agentury Magnum. V osmdesátých letech zaznamenalo velký rozvoj subjektivnější pojetí dokumentární fotografie.

Kevin V. Ton se řadí svou černobílou tvorbou, která má počátek v devadesátých letech, k českým dokumentárním fotografům. Zdánlivě nejvíce se podobá Viktoru Kolářovi (1941), který svou přímou, spontánní a nearanžovanou výpovědí dlouhodobě reflektoval prostředí rodné Ostravy. Město bylo zatíženo průmyslem, vládou socialistického režimu a jeho obyvatelé vedli těžký život. Dílo Viktora Koláře patří k vrcholům české dokumentární fotografie. Pro Koláře se fotografování stalo životním stylem a posláním. Stejně tak je vnímá Kevin V. Ton. Spojuje je touha sledovat úděl obyčejného života. Fotografují, aby komunikovali nejen sami se sebou, ale i s lidmi.

Kevin V. Ton se inspiruje Kolářovým rukopisem a pohledem na svět, konkrétně publikací *Canada 1968–1973,* vznikající po celých pět let exilu. Přestože oba fotografové vytvářejí subjektivní dokument, jejich snímky se výrazně liší. Kolářovy nepřímočaré fotografie zaznamenávají všednodenní, na první pohled banální situace, konfrontují ideál se skutečností, pokládají divákovi otázky, zobrazují protiklady a v podtextu jsou místy lehce ironické.

Tonovy fotografie jsou plné života, používá více neostrosti, zaměřuje se na lidské emoce, doplňuje své námětově rozmanitější soubory o detaily a expresivní širokoúhlé záběry.

Viktor Kolář odešel do exilu kvůli dlouhotrvající vládě komunistického režimu, která vedla k okupaci Československa v srpnu 1968.

Začátek okupace sugestivně zachytil odvážný fotograf Josef Koudelka, jehož snímky o rok později vydala agentura Magnum Photos pod pseudonymem Prague Photographer (zkracovaným na P. P.). Proto roku 2008 vyšly Koudelkovy záběry invaze Sovětské armády do Prahy v publikaci *Invaze 68* nakladatelství TORST s podtitulem *Anonymní český fotograf Josef Koudelka.*

Koudelka se řadí k nejvýznamnějším dokumentaristům, tvořícím v exilu. Roku 1988 mu vyšla kniha *Exily* (Exiles). Vyniká perfektními kompozicemi lidí, pustých míst, opuštěných zvířat a rozbitých věcí – fotografovaných v silném kontrastu tmavých stínů. S kontrastem pracuje Kevin V. Ton podobným způsobem. Snímky Josefa Koudelky pocházejí zejména z Československa, Itálie, Portugalska, Francie, Irska a z dalších zemí. Pořízeny byly zpravidla mezi lety 1968–1987 (v dalších vydáních *Exilů* bylo pak časové rozpětí rozšiřováno).

Dalším významným fotografem, tvořícím v zahraničí, je dokumentarista Antonín Kratochvíl (1947), který získal občanství USA. V sedmdesátých a osmdesátých letech vytvářel drsné fotografie ze Sověty okupovaného Afghánistánu, reportáže z Latinské Ameriky a střední Evropy.

Pozoruhodnou fotografkou téže doby byla i Libuše Taylor (1950), která se usadila ve Velké Británii. Sloužila jí za základnu k práci pro Unicef, UNHCR, Save the Children, Actionaid a další mezinárodní humanitární organizace. Dokumentární soubory přivážela z Latinské Ameriky, Afriky a Asie.

Klasický humanistický fotograf Miloň Novotný (1930–1992) je autorem několika knižních publikací. Filmy exponované v srpnu 1968 předal k anonymnímu zveřejnění v zahraničí. V roce 1969 vytvořil silný reportážní soubor z pohřbu Jana Palacha. Vedle pozdní monografie zůstává jeho stěžejním dílem *Londýn* z roku 1968. Stejně jako Kevin V. Ton fotografoval s přístrojem značky Leica. Klíčový pro tvorbu Miloně Novotného a Viktora Koláře byl bressonovský přístup: exponovat v rozhodujícím okamžiku.

Jedním z představitelů subjektivního dokumentu je Jindřich Štreit (1946). Od roku 1979 pořádal výstavy progresivních umělců ve své domovské obci Sovinec. Obohatil tak její kulturní život. Fotografoval tamější schůze, práci, civilní obranu, volby, svatby a oslavy, ale i pohřby, rodiny i osamělé lidi. Svými záběry zachycoval náboženství, krásu, krutost, hřích i nevinnost. Snímky lidí z venkova, kde jsou vzájemné vztahy mezi lidmi i jejich okolím viditelnější než ve městě, nepřestávají vzbuzovat zájem a nadále se publikují – výstavně i jinými sdělovacími prostředky.

V kontextu české kultury získala dokumentární fotografie v sedmdesátých letech významné postavení, třebaže fotografové zobrazovali absurditu tuzemských masových komunistických oslav bez možnosti necenzurovaného zveřejňování. Panoval také strach z případného zneužití jejich fotografií komunistickým režimem, který by je mohl zmanipulovat ke své vlastní propagaci a oslavě. Mnohé syrové fotografie ze sedmdesátých a osmdesátých let byly kvůli své autentičnosti publikovány až po pádu komunistického režimu. Příkladem může být kniha Vladimíra Birguse (1954) *Tak mnoho, tak málo*, která vyšla roku 2019.

Fotografie Gustava Aulehly (1931–2021), zobrazující nedemokratické volby, nacvičená zahájení školního roku, ale i únik společnosti k sexu a alkoholu, zůstaly po celá dese-

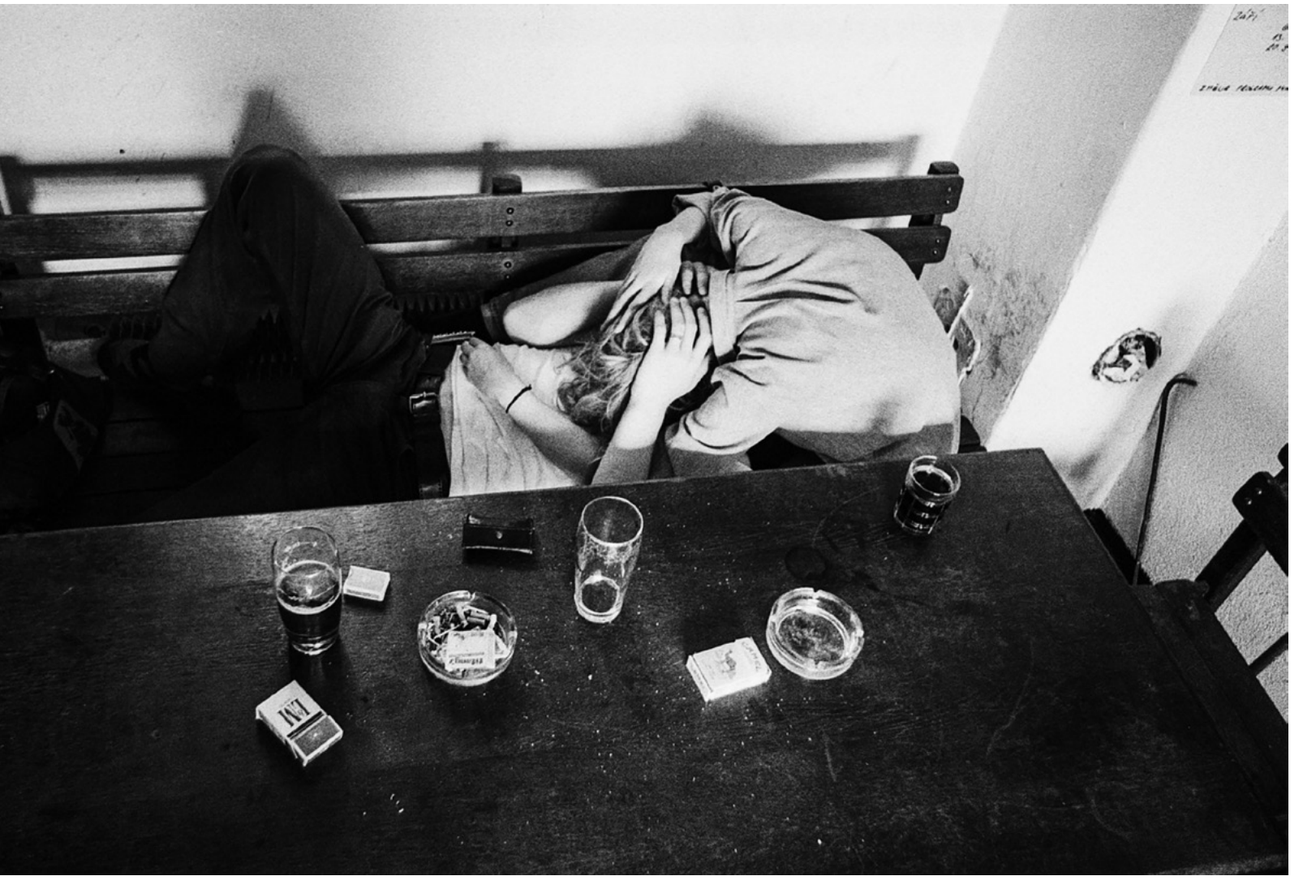

© 1996 Kevin V. Ton, Praha

tiletí neznámé, stejně jako snímky Libuše Jarcovjákové (1952), která mimo jiné chodila několikrát týdně fotografovat do pražského gay klubu s názvem T-Klub (1982–1984).

Josef Moucha (1956) zpřístupnil soubor *Výcviková rota Mošnov* (1982) samostatnou výstavou se sedmadvacetiletým odstupem. Cyklus pořídil jako účastník povinné vojenské služby. Kromě světlejších chvil hospodských posezení zaznamenal drsné nehygienické podmínky, dril s důrazem na vymývání mozků i následnou ztrátu lidské důstojnosti.

S podobně ironickou distancí fotografovali zejména Gustav Aulehla, Vladimír Birgus, Karel Cudlín, Viktor Kolář, Tomki Němec a Dana Kyndrová.

Kevina V. Tona s uvedenými fotografy spojuje především fotografický žánr, píle, vytrvalost a schopnost hledání témat vhodných ke zdokumentování. V devadesátých letech rozvíjel své dokumentární pojetí nejen v pražských ulicích, ale také v méně zalidněných lokacích, v temnějších zákoutích, kam se uchylují právě lidé bez domova. Zde má zárodek jeho nejdéle narůstající soubor *Moje město (Hometown)*.

© 1935 Walker Evans, Pennsylvania

▸ 8. INSPIRATIVNÍ FOTOGRAFOVÉ

„Sleduji celou řadu fotografů našich i ze světa. Mám celkem obsáhlou knihovnu s autory, kteří mě oslovují, a rád si jejich knihy ‚čtu'. Většinou jsou to více či méně známá jména z dokumentární či válečné fotografie od nás i ze světa. Za všechny bych rád zmínil pár fotografických osobností zpoza hranic – Mary Ellen Mark, Stanley Greene, James Nachtwey, Larry Towell, Robert Frank nebo třeba Ragnar Axellson."

(Kevin V. Ton, Foto, 2020)

Zaujetí až fascinaci publikací *The Americans* od Roberta Franka získal Kevin V. Ton hned po otevření knihy. Obdivoval schopnost, s níž fotograf dokázal vplout do neznámého světa a vcítit se do něj tak, že zachycené obrazy dodnes oslovují široké publikum. Ton má velký respekt k autentickému vyprávění, které je ve Frankově knize bez příkras a pozlátek všudypřítomné.

Stejně jako Frank se Kevin V. Ton zajímá o vnitřní svět člověka a svými snímky chce říkat pravdu.

Švýcar Robert Frank (1924–2019) se řadí mezi nejdůležitější fotografy 20. století. Proslavil se snímky z USA, kde v letech 1955–1956 fotografoval v čtyřiceti osmi státech. Nahlédl pod povrch tehdejší Ameriky a spatřil hluboké problémy, se kterými se země v mnoha směrech potýká dodnes. Ukazuje americkou kulturu plnou rasismu a osamocených lidí, kteří si navzájem nedůvěřují. Výběrem fotografií vytvořil Frank zrcadlo americké konzumní společnosti a nejeden divák přestal Ameriku vnímat jen jako zemi plnou možností a zázraků s westernovými hrdiny. I proto je Robert Frank oceňován jako jeden z nejvýznamnějších fotografů 20. století.

Přes počáteční kritiku po jejím vydání v USA inspirovala publikace *The Americans* fotografy z celého světa a dodnes zůstává jedním z nejvíce ceněných mediálních dědictví. Snímky působí až poetickým dojmem. Kniha vyznívá spíše jako obrazová báseň než jako doslovný dokument Ameriky. Frank našel krásu v moderních a technických prostředcích. Zachycoval kouzelné záření hracích automatů ve spoře osvětlených barech s neónovými nápisy. Teplo slunečního světla na jasně naleštěném nábytku. Osamocení v kině pro automobilisty nebo na nekonečně dlouhých silnicích. Oslavoval i silné stránky americké etnické rozmanitosti s hlubokými náboženskými kořeny a živou energickou hudbou.

„Nenápadný a nevtíravý Švýcar, zacházející s malou kamerou ledabyle jednou rukou, dostal na film smutnou poému o Americe a zařadil se mezi tragické básníky tohoto světa.“

(Jack Kerouac, The Americans, 1959)

Kevina V. Tona ovlivnil také fotograf Walker Evans (1903–1975). Tento Američan se zapsal do dějin fotografováním následků hospodářské krize. Patřil k týmu Farm Security Administration. Skupina fotografů mapovala strádání tisíců zemědělských rodin, marně si hledajících práci v Americe poloviny třicátých let 20. století. Svým fotografickým rukopisem inspiroval i ostatní členy FSA. Jeho záběry protiřečí americkému snu, jejž vědomě ironizuje. Texty reklam na billboardech, zavřených obchodech staví do protikladu s krutou realitou hladovějících a strádajících lidí. Některé jeho snímky připomínají svou statičností zátiší.

„Na přelomu let osmdesát devět a devadesát za mnou do grafického depozitáře v Národní galerii v Praze, kterému jsem tou dobou dělal správce, chodil pracovně jeden z badatelů. Při každé návštěvě si prohlížel mé fotky, které se povalovaly různě po stole. Bral si je do ruky, prohlížel si je, pokyvoval hlavou, ale nikdy nic neříkal a já se ho na nic nevyptával. Jednoho dne mi přinesl první vydání knihy Walker Evans at Work z roku 1982 a se slovy ‚Tohle je pro vás, to si nechte‘ zase odešel. Nespletl se. Byl vnímavý i předvídavý. Knihu mám dodnes v knihovně.“

(Rozhovor s Kevinem V. Tonem, 2024)

Rovněž soubor reportáží v publikaci *Inferno* od Jamese Nachtweye se stal velkou inspirací pro tvorbu Kevina V. Tona. Dokumentuje válečné střety během devadesátých let ve Rwandě, Somálsku, Rumunsku, Bosně, Čečensku, Indii a v Kosovu. S citlivostí zachytil lidské emoce a utrpění.

„Smutné a teskné zrcadlo člověka zobrazeného ve zdánlivě temných obrazech nenechá člověka vydechnout a bohužel nepřináší ani mnoho naděje.“

(Rozhovor s Kevinem V. Tonem, 2024)

Americký fotograf James Nachtwey (1948) byl v letech 1986 až 2001 člen nejvýznamnější fotožurnalistické agentury Magnum, která vznikla v reakci na 2. světovou válku roku 1947. Založili ji reportážní a váleční fotografové Robert Capa, Henri Cartier-Bresson, David Chim Seymour a další. V roce 2001 se stal zakládajícím členem fotoagentury VII Photo Agency. Nachtway je držitelem pěti Zlatých medailí Roberta Capy, udělovaných na jeho počest.

„Často brečím nad věcmi, kterých jsem svědkem. Fotím, protože je důležité, aby i ostatní plakali a chtěli s tím, co se děje, něco udělat. Myslím si, že mise fotografa není pouze informovat, ale i motivovat lidi ke konání a pomoci.“

(James Nachtwey, měsíčník Fotografie, 1993)

Snímky z Vietnamské války a Afroamerického hnutí za občanská práva Jamese Nachtweye natolik ovlivnily, že se rozhodl stát se fotografem. Zblízka zobrazuje brutalitu, zoufalství a emoce. Celý život se aktivně věnuje zaznamenávání válečných konfliktů a katastrof po celém světě. Fotografoval občanskou válku v El Salvadoru (1984), rumunské sirotky zavřené v ústavech pro nevyléčitelné (1990), občanskou válku v Afghánistánu (1996), pacienty onemocnění AIDS v Jižní Africe a Zimbabwe (2000), teroristický útok 11. září (2001) na Manhattanu a nespočet dalších konfliktů včetně války na Ukrajině (2022).

„Byl jsem svědkem a tyto fotografie jsou mým svědectvím. Události, které jsem zaznamenal, by neměly být zapomenuty a nesmí se opakovat.“

(James Nachtwey, web autora, 2024)

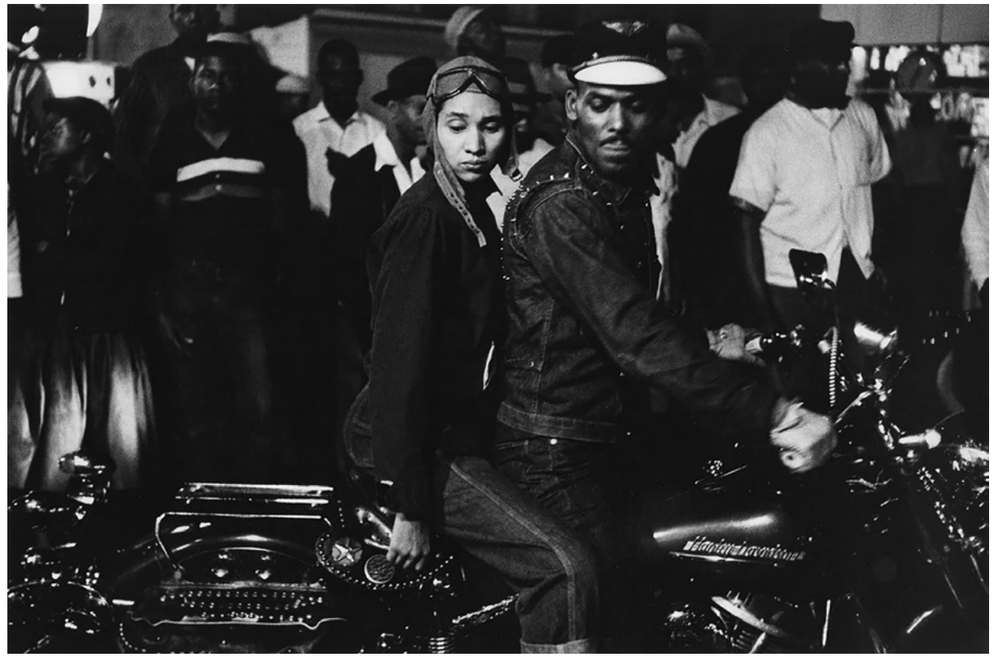

© 1956 Robert Frank, Indianapolis

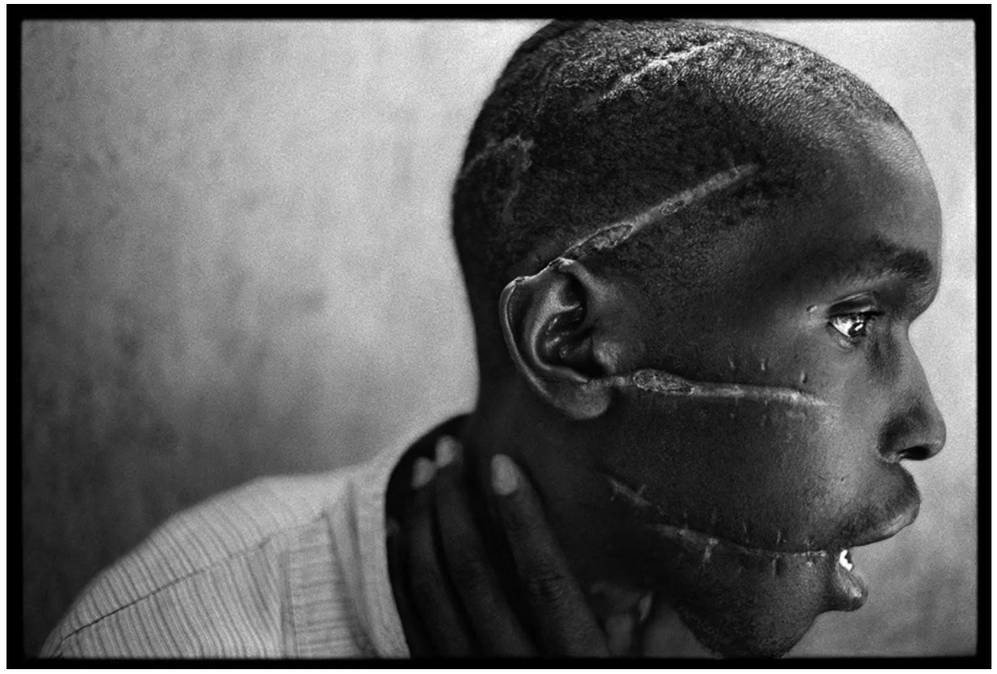

© 1994 James Nachtwey, Rwanda

Americký fotoreportér Stanley Greene (1949–2017) hledal důstojnost, spravedlnost a hlubší pravdu. Fotografoval pád Berlínské zdi (1989), rwandskou genocidu (1994), první čečenskou válku (1994–1996), následky americké invaze v Iráku (2003–2004) a řadu dalších brutálních konfliktů.

Tvorbu Stanleyho Greenea si Kevin V. Ton poprvé prohlédl roku 2010 v jeho biografii *Black Passport.* Fotografův deník kombinuje válečné a osobní snímky. Ukazuje jeho bezpečný život na západě v kontrastu s hrůzami bojů ve světě.

„Stanley Greene mi vplul do života naprostou náhodou. Začátkem jara 2010 během týdenního focení v Oslu jsem zašel do malého knihkupectví zaměřeného na komiksy, ziny, fotografické, výtvarné a další alternativní publikace. V jedné z polic jsem zahlédl hřbet knihy Black Passport. Vytáhl jsem ji z regálu a okamžitě na mě zapůsobila její syrová zpověď, autenticita a vizuální síla. Prohlížel jsem si deník fotografa plný emocí a vášně.“

(Rozhovor s Kevinem V. Tonem, 2024)

Na Kevina V. Tona silně působí Greeneův ohromný vnitřní náboj spojený s potřebou vyprávět pomocí fotografie. Jeho silné vnímání etické roviny, sociální empatie a láska k člověku. A to i přes veškerou mizérii světa, kterou během svého života zažil a dokumentoval. Hlubokou vnitřní inspiraci našel i v další Greeneově fotografické publikaci *Open Wound: Chechnya.*

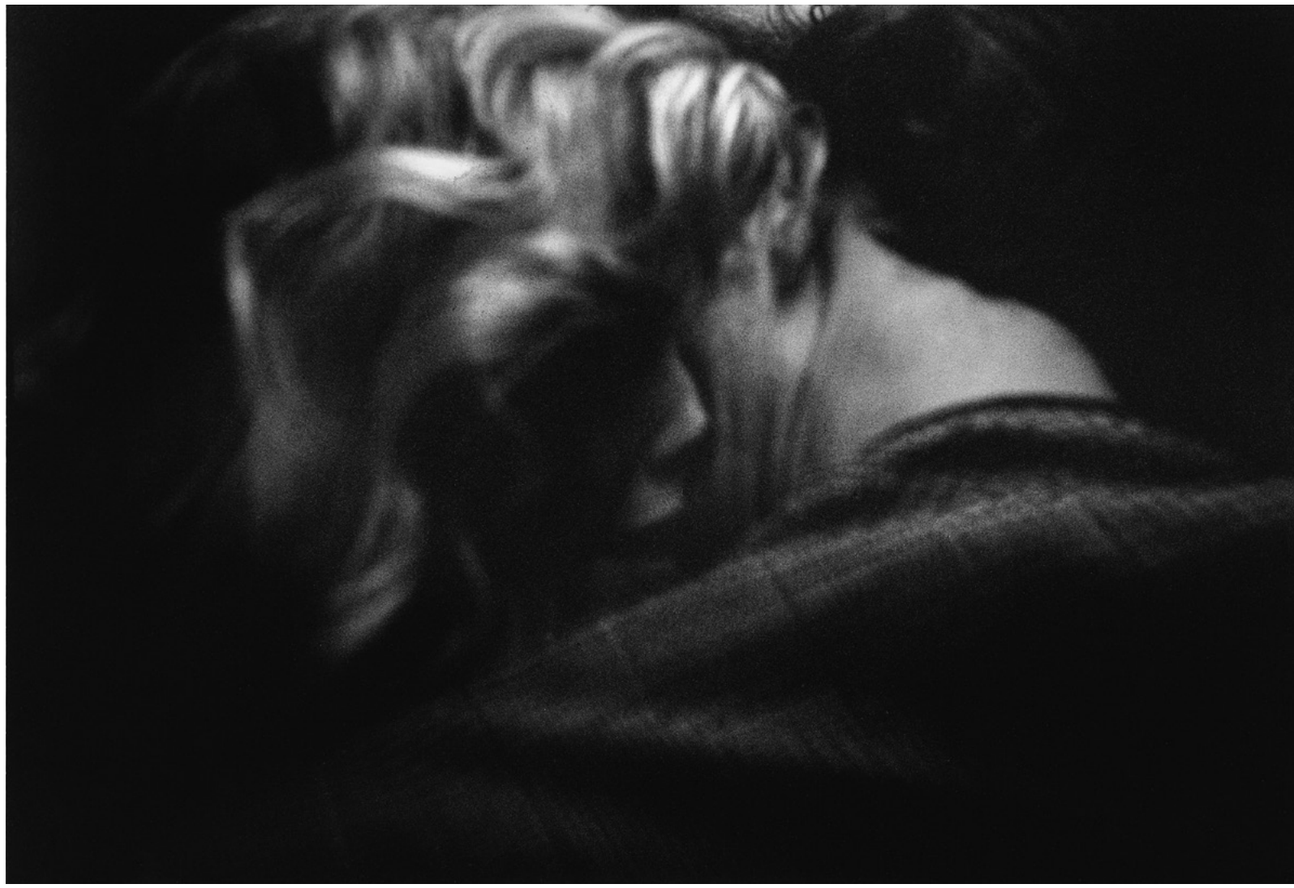

© 1989 Stanley Greene, Paris

© 2024 Karolína Zítková

▸ 8.1 STEICHEN PROSLAVIL HUMANISTICKOU FOTOGRAFII

V *Příběhu fotografie* od Daniely Mrázkové se Kevin V. Ton dočetl o významném fotografovi Edwardu Steichenovi. Steichen se v mládí stal vůdčí postavou mezinárodního hnutí piktorialistických fotografů a bojoval za uznání fotografie jako jednoho z výtvarných umění. V roce 1955 se stal kurátorem nejnavštěvovanější fotografické výstavy na světě v Muzeu moderního umění v New Yorku. Nesla název *Lidská rodina* a proslavila žánr humanistické fotografie. Fotografický směr zamýšlející se nad lidským údělem, smyslem života a nad mravní odpovědností lidstva. Fotografie na výstavu *Lidská rodina* byly vybrány od známých i neznámých autorů z desetitisíců různých snímků. Po útrapách a zoufalství lidstva během 2. světové války, kdy se rozpadaly veškeré zažité morální hodnoty, chtěl Steichen pěti sty vybranými fotografiemi přiblížit člověka člověku, bez rasových a národnostních hranic. Exponáty zobrazovaly lásku, přátelství, radost, mateřství, pláč novorozeněte a řadu dalších motivů, známých jakémukoliv jedinci. Putovní výstava měla spojovat lidi ze všech koutů světa a oslavovat konec válečné brutality. Navštívilo ji více než 9 milionů diváků a obsahovala snímky z 68 různých zemí od 273 autorů, mimo jiné od světové tvůrčí špičky – Roberta Capy, Henriho Cartiera-Bressona, Roberta Doisneaua, Augusta Sandera, Ansela Adamse, Dorothey Langeové a mnoha dalších. Fotografové však byli vypsáni na společném seznamu u vstupu do instalace, aby jejich jména neodváděla pozornost od obsahu záběrů.

Roku 1994 byla expozice natrvalo instalována v rodné zemi Edwarda Steichena, v hradních prostorách lucemburského města Clervaux. Mezi památky UNESCO byla zapsána roku 2003. Katalog k výstavě, který byl původně ke koupi za jeden dolar, se prodal ve čtyřech milionech výtiscích a vydává se dodnes. Expozice se stala monumentem důstojnosti člověka. Sotvakdy bylo slavnější výstavy.

„Lidé se v sále dívají na obrazy a lidé na obrazech se dívají opět na ně. Poznávají se navzájem.“
(Edward Steichen, A Life in Photography, 1963)

© 2020 Kevin V. Ton ze souboru Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge)

Medici na ulici ošetřují Mikiho popálenou nohu - fotoesej Miki na okraji,
ze souboru Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge)

▸ 9. PĚT ŽIVOTŮ BEZ DOMOVA

Kevin V. Ton úzce spolupracoval s redaktorkou *Deníku N* Renatou Kalenskou, kterou v období pandemie přivedl na rozhovor s lidmi žijícími na okraji společnosti, jež dlouhodobě fotografoval. Navazoval volně na fotoeseje *Miki na okraji* a *Karel a Jiřina.* Třetí fotoesej, *Vysněný svatební den Máří a Petra* z roku 2023, dokumentuje jedno z příjemných životních období dvou mladých lidí na ulici a je také součástí rozsáhlého souboru *Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge).*

© 2020 Kevin V. Ton ze souboru Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge)

▸ 9.1 MIKI NA OKRAJI

V březnu roku 2020 se Kevin V. Ton při svých toulkách Karlínem seznámil s panem Mikulášem Kuchařem, zvaným Miki, žijícím poblíž Libeňského mostu. Jaký byl jeho životní příběh plný osudových zvratů, které ho dovedly až na ulici, se Kevin V Ton postupně dozvěděl ze společných hovorů.

Zpočátku žil Mikuláš běžný život. Jeho velkou zálibou byly motorky a auta. Měl rád svou práci. S kamionem jezdíval po Evropě, ale jednou do něj naboural jiný nákladní vůz a Miki utrpěl silný otřes mozku, čímž ztratil reflexy. Přišel tak o řidičský průkaz. V dalším období se u něho projevila nemoc neuropatie. Toto onemocnění způsobuje necitlivost převážně periferních nervů. Mikuláš proto přehlédl závažnost lehkého poranění nohy. Lékařská pomoc byla zanedbána, až mu nakonec silná infekce znemožnila pohyb, tím následně přišel o práci i firemní ubytování.

Jeho život na ulici začal oslovením kamaráda Pavla, který přespával na Rohanském ostrově v Karlíně a měl v plánu se přestěhovat. Mikimu přenechal svou malou dřevěnou budku o čtyřech metrech čtverečních. Miki považoval za štěstí, že mu byl předán „rajón“ a on mohl rozhodovat, kdo se v něm může zdržovat. Problém s nemocnými končetinami však pokračoval. Dokonce si kvůli svému nezdravému životnímu stylu a nemoci nevšiml, že mu začaly u ohniště hořet. Výsledkem byla těžká popálenina. Naštěstí pro Mikiho se to přihodilo v době covidu, kdy byl vyhlášen nouzový stav. Ošetřili ho studenti z organizace Medici, kteří na ulici pomáhali potřebným. Kevin V. Ton se jako fotograf k dobrovolníkům přidružil a dokumentoval ošetřování. Přestože Miki dostal potřebnou pomoc, měl již odumřelé palce. Medici mu trpělivě dvakrát do týdne pomáhali se postavit a cvičili s ním. Jeho soused ho nosil na zádech a pomáhal mu se vším potřebným. Za půl roku se Miki naučil znovu chodit. Přál by si najít přítelkyni, ale mimo svůj příbytek moc daleko nedojde. Nadměrné pití alkoholu ke zlepšení jeho zdravotního stavu nepřispívá a tak přežívá na ulici ze dne na den – spolu s dalšími 24 000 lidmi v České republice. Jeho přáním je, vrátit se do civilizace, ale nemá na to dostatek sil. V roce 2021 Miki málem uhořel. Naštěstí se dostal do nemocnice a následně i na ubytovnu.

„Přes obtíže s udržením rovnováhy, koordinací a svalovou slabostí chodí denně na procházky. I když ví, že se těžko vrátí do stavu před onemocněním, doufá, že se jeho zdraví přece jen ještě zlepší.“

(Kevin V. Ton, Deník N, 2020)

© 2020 Kevin V. Ton ze souboru Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge)

© 2020 Kevin V. Ton ze souboru Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge)

© 2020 Kevin V. Ton ze souboru Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge)

© 2020 Kevin V. Ton ze souboru Parallel – život na okraji (Parallel – Life in the Edge)

© 2020 Kevin V. Ton, fotoesej Karel a Jiřina

▸ 9.2 KAREL A JIŘINA

Příběh s názvem *Karel a Jiřina* se odehrává v Podbabě a mapuje další dva těžké životy na ulici. Když tipoval Kevin V. Ton silné příběhy pro reportáž Renaty Kalenské, vzpomněl si na Jiřinu, kterou několik let neviděl. V současné době i bezdomovci používají mobilní telefony a sociální sítě a tak ji našel a následně společně zachytili fragment z jejího života.

Jiřina žila dobrovolně na ulici přibližně od svých třiceti let. O její dcery, dvojčata, se staral její bývalý přítel, se kterým se dohodla, že ona nebude muset platit alimenty a děti mohou mít příjmení po otci. Volá si s nimi dvakrát do roka a její rozhodnutí ji tíží natolik, že o svých dcerách nemůže ani promluvit.

Měla dál těžký život. Bývalý přítel Míra, se kterým žila na ulici, byl alkoholik, fyzicky ji celé dva roky napadal a slovně týral. V roce 2020 od něj po několika předešlých pokusech natrvalo odešla. Útěchu na čas našla u Karla, dalšího muže z ulice. Život na ulici si oproti Jiřině nevybral. Vyrůstal v dětském domově. Později se dostal do rodinné péče, ale oba pěstouni mu rychle po sobě zemřeli. Z vlastní iniciativy našel v patnácti letech biologické rodiče, ale kvůli jejich nadměrnému konzumování alkoholu, se s nimi nechtěl vídat. Z mladistvé nerozvážnosti v osmnácti letech ukradl a naboural auto. Za tento trestný čin byl odsouzen na několik měsíců do vězení, čímž ztratil podnájem a zpět ho již nezískal. Byl bez peněz, práce a skončil na ulici. Ujal se ho tenkrát kamarád, který ho nechal u sebe bydlet a Karel si opět našel práci jako prodavač. Do vězení se za svůj život dostal třikrát. Má čtyři děti a nevídá se s nimi. Příležitostně pracuje, ale stále má problém s alkoholem, stejně jako Jiřina.

Kevin V. Ton zaznamenal společné chvilky Karla a Jiřiny plné radosti se vzájemného vztahu v jejich skromných příbytcích. Jejich fotografie byly publikovány v *Deníku N* s reportáží Renaty Kalenské.

„Podobně jako ve všech dalších příbězích ulice nehodnotím, nementoruju, jsem pozorovatelem a vizuálním zapisovatelem. Vím, že se po čase rozešli, Jiřina se vrátila k Mírovi a žijí zase společně. Nevnímám rozdíl mezi lidmi z okraje a ostatními z většinové společnosti. Jiné jsou především kulisy rámující jednotlivé životy.“

(Rozhovor s Kevinem V. Tonem, 2024)

© 2020 Kevin V. Ton, fotoesej Karel a Jiřina

© 2020 Kevin V. Ton, fotoesej Karel a Jiřina

© 2023 Kevin V. Ton, fotoesej Vysněný svatební den Maří a Petra

▸ 9.3 SVATBA MAŘÍ A PETRA

Fotoesej s názvem *Vysněný svatební den Maří a Petra* fotografoval Kevin V. Ton v Sezimově Ústí v lednu 2023. Slečnu bez domova, jménem Máří, poznal roku 2017 v Praze. Vdát se, bylo jejím velkým přáním. Manžel se sháněl těžko, zato měla slíbeno, že jí Kevin V. Ton jednou svatbu nafotí. Mezi lidmi na ulici se už mnoho let vědělo o jeho dokumentární tvorbě – díky fotografiím, které jim pravidelně nosí. Mají je většinou pečlivě schované a chráněné igelitovými obaly – jako drahocenný poklad.

Přestože se jednalo o svatební pár pankáčů zdobený výraznými piercingy a řetězy kolem krku, vdávala se Máří v tradičních dlouhých bílých šatech s korzetem. Svatby na radnici se zúčastnili i jejich přátelé, kteří je po obřadu následovali do parku obklopeni smečkou svých psů. Kevin V. Ton zachytil ryzí emoce novomanželů.

„Drogy a alkohol jsou na ulici naprosto běžnou záležitostí.“
(Beseda s Kevinem V. Tonem, Leica Gallery Prague, 13. 2. 2024)

© 2023 Kevin V. Ton, fotoesej Vysněný svatební den Maří a Petra

© 2020 Kevin V. Ton, ze souboru Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník 2019–2020

▸ 10. MLČENLIVÁ KRAJINA

„Do Moldávie, maličké chudé země sevřené mezi Rumunskem a Ukrajinou, jsem poprvé zavítal na jaře roku 2019. Nakonec jsem v ní během několika návštěv pobyl víc jak dva měsíce. A v podstatě hned jsem si ji zamiloval, zejména pak pro krásu a náladu venkova.“

(Kevin V. Ton, Mint, 2021)

V Moldávii vzniklo mnoho zajímavých fotografií, které Kevin V. Ton zařadil do souboru *Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník 2019–2020*. Cestoval s tamním rodákem, fotografem Chirillem Cerepencem. Díky jeho znalosti jazyka se jim velmi dobře komunikovalo s obyvateli a poznali mnoho životních osudů. Nejednou byli oba fotografové pozváni do skromných obydlí vesničanů, kteří jim štědře nabídli pohoštění i střechu nad hlavou – chudobě této země navzdory. Oblast, ve které pobývali, se jmenuje Vadul Rascov a skládá se ze dvou vesnic Socola a Vadul Rascov. Obyvatelé převážně vyznávají pravoslavnou církev.

Podařilo se nafotografovat velmi silné portréty zachycující nelehký život obyvatel, charakterizovaný převážně tvrdou prací a chovem hospodářských zvířat. Ve vesnici například některé ženy stále chodí prát oděvy ven do studené vody, protože nevlastní čerpadla. Na jednom snímku Kevina V. Tona můžeme vidět venkovní prádelnu s velkou kamennou vanou a další ženu, která právě větší své vyprané prádlo. Mladí Moldavané utíkají za prací do západní Evropy, především do Itálie. Domů se vrací jen zřídka – většinou na léto. S rodiči, prarodiči a všemi sousedy pak společně tradičně slaví velké svatby.

© 2020 Kevin V. Ton, ze souboru Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník 2019–2020

Kvůli omezenému společnému času, který mohou trávit se svou rodinou, jsou pro ně hosté velmi vítaní. Na snímcích Kevina V. Tona je vidět vzájemná komunikace a blízkost.

Oba fotografové časně vstávali a čekali na východ slunce na vyhlídce do údolí Vadul Rascov, kterým se pomalu line široký tok řeky Dněstr.

Kevin V. Ton do souboru zařadil fotografie z vyhlídky. Jednoho mlhavého rána zachytil kouzelnou atmosféru místa. Moldavská krajina je tichá, rozlehlá a často pustá, protože většina mladých lidí se z Moldávie kvůli nedostatku dobře placených pracovních míst odstěhovala. V moldavských vesnicích to vypadá, jako by se čas zastavil. Dřevěné koňské povozy, domy, tranzitní vozidla, elektrické sloupy i oděvy místy připomínají snímky Antonína Kratochvíla z Polska a Rumunska z osmdesátých a devadesátých let, které vydal ve své knize *Broken Dream* (Zmařený sen) roku 1997 v USA.

Kevin V. Ton i Antonín Kratochvíl navštěvovaná místa fotí především pocitově, přestože jsou snímky od sebe pořízeny desítky let spojuje je jejich společné vnímání a jasné sdělení.

Série *Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník* působí kontrastně k ostatním souborům Kevina V. Tona. Některé fotografie působí až zasněným dojmem. Vesnické mezilidské vztahy a vůně mu připomenuly vlastní dětství.

„Moldávie mi evokuje vůně dětství, kdy jsem každé prázdniny navštěvoval svou tetu Libuši a strýce Jirku v Oskořínku nedaleko Nymburka.“

(Beseda s Kevinem V. Tonem, Leica Gallery, 13. 2. 2024)

© 2019 Kevin V. Ton, ze souboru Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník 2019–2020

© 2020 Kevin V. Ton, ze souboru Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník 2019–2020

▸ 10.1 SNÍMKY

„Pojem obyčejný život získal další rozměr. Zemití, pohostinní lidé, vstřícnost a klid. Tradice uchované v každodenním konání. Ticho. Ticho přerušované občasným štěkotem psů, zvuky hospodářských zvířat či vyzváněním zvonů kostelů. Dusot koní táhnoucích vůz. Výtečné domácí víno a skvělé jídlo, včetně postního.“

(Kevin V. Ton, Mint, 2021)

Na jednom snímku je zachycena paní učitelka Lena svírající starou, zažloutlou a velmi opotřebovanou fotografii, ten nejcennější poklad. Je na ní zachycena jako malá dívka, obklopená svou rodinou. Tato stará dáma měla těžký život. Kevin V. Ton s Chirillem Cerepencem ji pomohli zařídit opravu plotu a při příští návštěvě jí přivezli oblíbenou fotografii zrekonstruovanou.

Další fotografií je portrét Leny ve své kuchyni s kočkami a pohoštěním. Působí velmi dojemně a upřímně.

Na jiném záběru je převozník Saša v lodi na Dněstru. Fotografii si vystavil na památku uprostřed domácího oltáře společně k fotografiím své rodiny.

Fotografie ze souboru *Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník* byly vystaveny 10. 4. 2024 v pražské Galerii pro onkologické pacienty podporující umělce. Pozvánka k výstavě nesla portrét Leny.

„Všudypřítomná duchovnost vyplňující běžný den. Noci černé, a přesto zářící myriádami hvězd. Vůně, které si pamatuji z dětství. I vzpomínky na kulisy ze sovětské éry. Postupně, snímek za snímkem, se pokouším zachytit prchavé pocity, které ve mně místní mlčenlivá krajina vyvolává.“

(Kevin V. Ton, Mint, 2021)

© 2019, 2020, 2019 Kevin V. Ton, ze souboru Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník 2019–2020

© 2020 Kevin V. Ton, fotoesej Masopust v Podněstří

▸ 11. MASOPUST V PODNĚSTŘÍ

V únoru 2020 fotografoval Kevin V. Ton masopust ve městě Rybnica na levém břehu řeky Dněstr v Podněsterské moldavské republice. Místo je vzdálené od Vadul Rascov přes řeku pouze pár desítek metrů. Kvůli politické situaci mezinárodně neuznané republiky se do ní cizinci dostanou pouze autem přes hranice hlídané nedůvěřivými a ostražitými vojáky se samopaly. I na oslavách masopustu byla na první pohled cítit rozdílná atmosféru místa, ostražitost, sevřenost a nedůvěra místních obyvatel vůči turistům. Slavnost ale byla veselá za doprovodu hudby, místního folklóru, vůní z velkých kotlů s polévkami a sladkých palačinek. Celý název fotoeseje zní *Masopust v Podněstří – je to naše historie.*

„Maslenica je ruský svátek podobný našemu masopustu či tradičním západoevropským karnevalům, s maskami i lidovou veselicí, tady navíc i se sportovním zápolením.“

(Kevin V. Ton, web autora, 24. 1. 2021)

Na jedné z fotografií jsou vidět náctiletí hoši, kteří pro zavěšenou odměnu naboso šplhají na vysoký dřevěný sloup, připomínající májku Další snímky zachycují postavy masopustu, mladé lidi v plyšový kostýmech zvířat, tančící ženy s dlouhými pentlemi folklór i náměstí s davy kolem monumentální sochy Stalina.

„Na závěr několikahodinové slavnosti byla ve dvě hodiny odpoledne uprostřed náměstí spálena slaměná figura Maslenice. Její ostatky, místo kdysi tradičního pohřbení na okraji vesnice, spláchl proud z hasičské hadice. A vzápětí se všichni na povel během chvíle spořádaně rozešli.“

(Kevin V. Ton, web autora, 24. 1. 2021)

© 2020 Kevin V. Ton, fotoesej Odlesky Kišiněva

▸ 12. ODLESKY KIŠINĚVA

Fotografický cyklus zvaný *Odlesky Kišiněva* vznikal souběžně s cyklem *Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník*. Podařilo se zachytit rytmus a pohyb města, oproti klidnému venkovu. Ve svých snímcích zobrazuje Kevin V. Ton ranní tržiště s prodejci nabízejícími své zboží, vozy starých tramvají, obyvatele při cestě do práce a jejich každodenních činnostech. Setkal se i s nejchudší tváří města a obyvateli bez domova.

Ve fotografiích se soustředil jako vždy na zachycení samotné atmosféry města a jeho architektury.

„Během cest po Moldávii jsem se pokaždé aspoň na pár dní stavil v hlavním městě této krásné, ale chudé země. Kišiněv, rumunsky Chișinău, je metropolí, která si zažila svoje. Základy má z první poloviny patnáctého století a od té doby tvořila centrum Moldavského knížectví a pozvolna vzkvétala až do druhé světové války, kdy se přes město dvakrát přehnala fronta. Dopady válečné vřavy byly zcela devastující. Dnešní Kišiněv nově vybudovali po válce v časech Moldavské sovětské socialistické republiky a architektura sovětské éry stále tvoří hlavní kulisy života místního obyvatelstva.“

(Kevin V. Ton, web autora, 17. 7. 2021)

„Kišiněv se stále vyvíjí a já jsem pozoroval jeho rozvoj. S každou svou další návštěvou mizely určité z atributů minulosti a objevovaly se nové, současné do globálního pohledu zasazené.“

(Beseda s Kevinem V. Tonem, Leica Gallery Prague, 13. 2. 2024)

© 2022 Kevin V. Ton, ze souboru Výstavba (Buildings)

▸ 13. VÝSTAVBA OKEM FOTOGRAFA

Kevin V. Ton si mnoho let detailně všímá změn způsobených stavebními pracemi v jeho blízkém okolí i v celé Praze. V souboru s názvem *Výstavba* se snažil zachytit nejen stavbu nových bytových jednotek a kanceláří, ale i rekonstrukce stávajících objektů, do kterých mu byl umožněn přístup. Zaznamenával nově vznikající pražské čtvrti. Zásadní pro něj bylo zachytit atmosféru rozestavěných interiérů a exteriérů staveb za použití odrazů, kontrastů světel, stínů, ve dne i v noci, ze všech dostupných úhlů pohledu. Autor často kombinuje záběry jak předmětů, tak řemeslníků, před monumentálním pozadím staveniš. Fotografie zobrazují dynamiku a estetiku. Soubor *Výstavba* dokumentuje stavební rozvoj různých částí Prahy v letech 2019–2022.

„Praha v těchto letech zažívá největší bytovou výstavbu od roku 1997. Kromě rekonstrukcí stávajících domů a výstavby nových, začínají vznikat celé nové aglomerace. Obcházel jsem staveniště, prach a špínu, abych zaznamenal, jak rychle se Praha mění.“

(Kevin V. Ton, web autora, 2023)

Soubor *Výstavba* má celkem 39 fotografií a v roce 2022 získal Kevin V. Ton Grant Prahy v rámci novinářské soutěže *Czech Press Photo*, který mu udělil primátor Zdeněk Hřib. (Pražský primátor tradičně podporuje dlouhodobé projekty již od roku 1995.)

„Je fakt, že dlouhodobé projekty mám rád, asi i pro tu možnost mít kromě prostoru k pořízení fotografií i příležitost si soubor pečlivě procházet a poskládat tak, že jsem s ním nakonec spokojen do té míry, že ho mohu uzavřít.“

(Kevin V. Ton, Digitální foto, 2023)

© 2022 Kevin V. Ton, ze souboru Výstavba (Buildings)

„Stavby jsem začal fotografovat s tím, že jednoho dne to tady všechno bude hezké, a nikdo si už nevzpomene, jak to vypadalo dříve, jak to bylo nepěkné. Praha se strašně rychle mění a já to chci zaznamenat.“

(Kevin V. Ton, Český rozhlas, 4. 2. 2023)

Největší pražská bytová výstavba začala před lety v roce 1997. Ve 21. století se shledáváme s největším stavebním rozmachem ve veřejném i soukromém sektoru. Praha je rodné město Kevina V. Tona, kde řadu let žije s rodinou v městské části Prahy 8, v Karlíně. Od druhé poloviny devadesátých let v okolí fotografoval lidi z ulice. Od roku 2019 na loukách Rohanského ostrova na pravém břehu řeky Vltavy probíhá výstavba nové aglomerace. Tento kontrast se stal motivem pro základ souboru *Výstavba*.

„Mým záměrem je vytvoření obrazové kroniky, jež mapuje zásadní urbanistické změny v životě Pražanů. Tyto výstavby sice v současnosti různými způsoby narušují chod města, ale za pár let si tento čas už málokdo vybaví. Soubor bude fungovat jako alternativní paměť, která bude připomínat jedno ze zásadních období města.“

(Kevin V. Ton, Kulturio, 19. 12. 2022)

Část fotografií, celkem osmnáct, ze souboru *Výstavba* byla instalována v pražském Národním muzeu společně s fotografiemi vítězů 29. ročníku novinářské soutěže *Czech Press Photo 2023*.

Verum Photo 2021 zleva:
Tadeáš Plachý, Martin Bouzek, Petr Machan, Chirill Cerepenco, Tom Řechtáček a Kevin V. Ton

▸ 14. VERUM PHOTO

Verum Photo je společenství fotografů, jehož zakladatelem se stal Kevin V. Ton v roce 2020, ale první myšlenku na založení spolku měl již v roce 2015. Význam latinského slova verum – pravda je v názvu zásadní, protože myšlenka opravdovosti bez příkras je obsažena ve všech jeho fotografiích. Poslání fotografického společenství Verum Photo je pravdivě zaznamenávat svět kolem sebe. Svět takový, jaký je. Tyto fotografy spojuje i styl a potřeba vyprávět příběhy prostřednictvím převážně černobílé fotografie.

Členy společenství se staly Tadeáš Plachý, Petr Machan, Tomáš Řechtáček, Martin Bouzek a Chirill Cerepenco. Kromě osobních projektů mívají i společná zadání. Výstava na motivy románu On the Road byla k vidění v několika reprízách. V Praze v Galerii pro onkologické pacienty a podporující umělce (2019), v Jablonném v Podještědí (2020) a v pražské kavárně s galerií Bar/ák (2021). V limitovaných nákladech vydávají ziny zahrnující fotografie na různorodá témata. Obvykle přináší každé vydání dokumentární soubor jednoho autora. Prozatím jich vyšlo v rámci Verum Photo sedmnáct. Každé pondělí pravidelně vyvěšují na společný web novou fotografickou esej. Díla jsou pro veřejnost volně přístupná.

V roce 2021 společenství vydalo svou první rozsáhlou publikaci Photo Essays, která obsahuje autorský výběr fotografických esejí z našich krajin i ze světa. Text na zadní stranu knižní obálky napsala kurátorka, editorka, a především dokumentární fotografka Dana Kyndrová.

„Vzhledem k dnešní přesycenosti zdánlivě fotografickými obrazy snad ve všech sférách lidské činnosti, vidím současnost i budoucnost živé, dokumentární či humanistické fotografie ve vizuální literatuře. Vyprávění příběhů v knižní podobě.“

(Dana Kyndrová, Photo Essays, 2021)

„Za chvíli to bude 10 let, co se s Kevinem známe. Na mojí osobní fotografickou cestu měl zcela zásadní vliv. Naučil jsem se od něj hodně, co se týče práce na větších souborech fotografií a zpracování dokumentárních témat. A i to, jak si o sobě nemyslet příliš a držet se nohama na zemi. Byly to pro mě velmi cenné lekce, za které jsem mu vděčný. Kevinovy fotografie mám rád pro jejich komplexnost, vždy je v nich více než jedna rovina obrazu. Kevin se nebojí vykročit za tradiční pravidla kompozice a tvoří tak velmi svébytný a snadno rozpoznatelný vizuál. Inspirativní je i to, kolik souborů zpracovává zároveň a jak si z jednoho tématu dokáže vzít inspiraci pro téma další. Díky tomu a své nesporné pracovitosti je jako fotograf velmi produktivní.“

(Tadeáš Plachý, člen společenství Verum Photo, 18. 3. 2024)

„Kevin V. Ton je na žebříčku české dokumentární scény dosti vysoko. Naše dlouhodobá spolupráce nejen na poli fotografickém přináší mnoho pozitiv. I když dokážeme intenzivně nesouhlasit s názory, či postoji toho druhého, respektujeme vzájemnou osobnost a dílo. Možnost společných konzultací, plánování projektů, či jen výměna novinek na uměleckém poli se dá hodnotit jedině pozitivně. Osobně je přínosné každé setkání, ať už formální či neformální.“

(Petr Machan, člen společenství Verum Photo, 12. 3. 2024)

„Kevina jsem poznal někdy v roce 2016 v rámci setkávání (nejen) pouličních fotografů, které Kevin už léta organizuje. Kevin naprosto zásadně změnil můj pohled a přístup k fotografii. Nekonečně hodin diskuzí a konzultací strávené nad fotografiemi mi pomáhaly se najít ve stylu i formě, kterou jsem se chtěl ubírat. Když jsem se po několika letech stal členem spolku Verum Photo, byl náš kontakt ještě intenzivnější. Stal se mým mentorem a přítelem. Kevin je tvrdý učitel, jeho upřímnost je nekompromisní, ale je to právě on, díky kterému jsem se dostal do inspirativního prostředí světových fotografů. Fotografie je celý jeho život. Má neskutečný přehled a zkušenosti, které dokáže s lehkostí převádět do praxe. U něj jsem si vždy naprosto jistý, že ví, co fotí a proč to fotí. Každá fotka je do detailu promyšlená, vícevrstvá, i když se to někdy na první pohled zdát nemusí. Umí pořizovat snímky s ohledem na všemožné kontexty, ať historické, aktuální nebo kompoziční. Pro laické oko to může být nečitelné, ale po proniknutí do těchto dějů se dostaví prozření a pochopení Kevinovy geniality v práci s neuvěřitelným množstvím aspektů zakomponovaných do jediného snímku. Jeho tvorba není povrchní, žádné laciné pozlátko v rámech Ikea, které si pořídíte jen jako dekor nad gauč. Osobně ho vnímám jako jednoho z nejlepších tvůrců a jeho pouliční soubory, dle mého názoru patří k naprosté špičce.“

(Tomáš Řechtáček, člen společenství Verum Photo, 1. 3. 2024)

„S Kevinem nás seznámil Petr Bruska známější pod svou přezdívkou Pan Bé. Krátce na to jsem dostal pozvání na setkání fotografů v Arietě, kam jsem měl přinést své fotografie. Neměl jsem tehdy sice žádné fotky, ale zato jsem měl domácí moldavské víno a bral jsem ho s sebou i na následující setkávání. Díky mně Kevin začal znovu pít alkohol a já jsem díky Kevinovi objevil svou vášeň pro dokumentární, černobílou a prostě dobrou fotografii.“

(Chirill Cerepenco, člen společenství Verum Photo, 17. 3. 2024)

„Kevin V. Ton je pro mě silná osobnost, trošku extravagantní se smyslem pro fotografii a fotografickým viděním. Člověk se schopností na první pohled rozeznat dobrou fotografii od špatné, který hlavně dokáže vidět, popsat co je na fotografii důležité a co dělá tu konkrétní fotku dobrou fotkou.“

(Martin Bouzek, člen společenství Verum Photo, 20. 3. 2024)

© 2020 Tom Řechtáček

Kevin V. Ton v Galerii 34 u Jaroslava Pulicara vypráví o souboru Parallel - 30.11.2023

▸ 15. PROJEKTY A SOUBORY

Většina souborů a projektů do srpna roku 2002 je nekompletní, často jen ve fragmentech z důvodu ztráty archívu při povodních v Karlíně. Další skupinou jsou desítky fotoesejí.

01.
Každodenní život (Daily Life)
1990 – do současnosti
Název souboru je pracovní.
Jde o pouliční fotografie bez ohledu na lokaci.

02.
Moje město (Hometown)
1990 – do současnosti
Jedná se o pouliční fotografie zaměřené na autorovo rodné město Prahu.

03.
Rockabilly Go! (Motoráj)
1994–1998
Projekt byl zaměřený na subkulturní dění kolem kultovního, dnes již neexistujícího místa Motoráj na Libeňském ostrově, kde se ve „svobodných“ devadesátých letech scházeli přívrženci motorkářského životního stylu, spjatého s érou rock and rollu – od padesátých let do současnosti.

04.
Crash Cars
1995–2022
Projekt je soustředěný vždy na jeden den v roce, ve kterém probíhalo mezi MC kluby převážně z české motorkářské outlaw scény klání zvané Crash Cars.

05.
Má vlast (Homeland)
1997 – do současnosti
Jde o projekt zaměřený na Českou republiku.

06.
Propojení (Bonding Together)
2004 – do současnosti
Jde o rodinný projekt, sledující autorovu rodinu od porodů tří dětí, které fotografuje do jejich dospělosti.
Zatím čeká na zpracování.

07.
Florenc, můj svět (My Hood Florenc)
2009 – do současnosti
Projekt zaměřený na život na jedné ze zásadních pražských křižovatek v pražském Karlíně.

08.
Světluška
2009–2017
Spolupráce s Nadačním fondem Českého rozhlasu Světluška.
Název souboru je pracovní, zatím čeká na zpracování.

09.
Bennewitzovo kvarteto
2009–2013
Spolupráce s kvartetem, zatím čeká na zpracování.

10.
U moře. Dovolená (By the sea. Vacation)
2010–2019
Pravidelně se opakující každoroční rodinné návštěvy v malé vesničce přímo na břehu Jaderského moře.

11.
Praha z kozlíku
2010–2022
Původní soubor zaměřený na práci kočích, vozících turisty po historickém centru Prahy pocházel z roku 2010. Postupně (a původně neplánovaně) byl doplňován do roku 2022.

12.
Bigbít na počátku 21. století
2010–2014
Projekt sledující některé z okrajových a neoficiálních hudebních seskupení.
Zatím čeká na zpracování.

13.
Parallel – život na okraji (Parallel – Life on the Edge)
2013–2023
Projekt sledující prolínání několika skupin lidí na okraji společnosti.
Probíhá práce na maketách knihy.

14.
Back in the U.S.S.R.
2014–2022
Soubor sleduje vzrůstající aktivitu proruských a postsovětských nálad v Praze do začátku války na Ukrajině.

15.
Všichni společně / každý sám (All together / Each alone)
2014 – do současnosti
Veřejná doprava
Zatím čeká na zpracování.

16.
Láska ke krajině (Our love to landscapes)
2015–2017
Soubor sleduje vznik fenoménu komunitou podporovaného zemědělství na příkladu KPZ Cooland.

17.
Práva zvířat (Animal Rights)
2014–2017
Cyklus věnovaný aktivismu spojenému s právy zvířat.

18.
Street Wedding Day
2016
Zachycení jednoho svatebního dopoledne páru lidí žijících na okraji společnosti.

19.
The Direction
2017
Soubor sleduje zrod představení moderního tance.

20.
Karlíne tancuj! (Let's Dance Karlin)
2017–2022
Soubor tvoří jeden imaginární plesový den poskládaný z několika let fotografování.

21.
Mlčenlivá krajina (Silent Country) – Můj moldavský zápisník 2019–2020
2018–2020
Moldavský deník z oblasti Vadu Rascov, Kišiněva a Podněstří.
Částečně zpracován.

22.
Nouzový stav
12. 3. – 17. 5. 2020
Osobní pohled na období nouzového stavu, vyhlášeného kvůli pandemii Covid–19.

23.
Výstavba (Buildings)
2020–2023
Praha v časech jedné z největších stavebních aktivit.

24.
Líné léto v Timișu
2021
Horký letní týden v Rumunsku.

25.
Vibrace města (Urban Vibrations)
2021– do současnosti
Městské aglomerace bez lidí.

26.
Maruška – obyčejný život
2022
Příběh jedné dané ženy jako symbolu života na okraji společnosti

27.
Zahrada
2022
Hledání genia locci v znovuzrozené zahradě sochaře Karla Nováka.

28.
Koně a klobouky (Horses and Hats)
2023 – do současnosti.
O koních a lidech.

29.
Projekt Maja
2023 – do současnosti.
Stárnutí populace
Název souboru je pracovní, zatím čeká na zpracování.

© 2022 Kevin V. Ton

Autoportrét během práce na souboru Má vlast (Homeland)

▸ 15.1. PROJEKTY A SOUBORY OBRAZOVÁ ČÁST

© 2023 Kevin V. Ton

Poslední verze makety, které si Kevin V. Ton vyráběl k výstavě Parallel – život na okraji pro expozici v Muzeu regionu Boskovicka v rámci XXXI. Festivalu pro židovskou čtvrť

01.
Každodenní život (Daily Life)
1990 – do současnosti

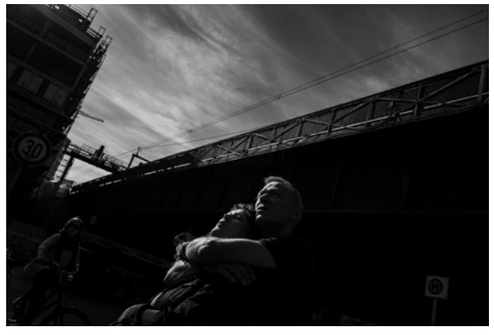

02.
Moje město (Hometown)
1990 – do současnosti

03.
Rockabilly Go! (Motoráj)
1994–1998

04.
Crash Cars
1995–2022

05.
Má vlast (Homeland)
1997 – do současnosti

06.
Propojení (Bonding Together)
2004 – do současnosti

07.
Florenc, můj svět (My Hood Florenc)
2009 – do současnosti

08.
Světluška
2009–2017

09.
Bennewitzovo kvarteto
2009–2013

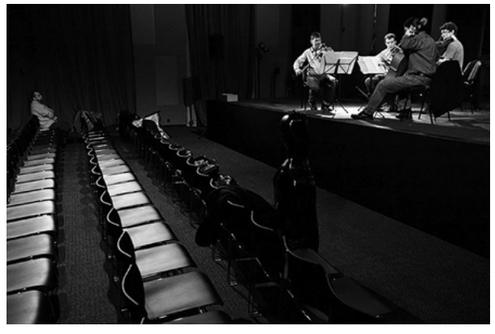

10.
U moře. Dovolená (By the sea. Vacation)
2010–2019

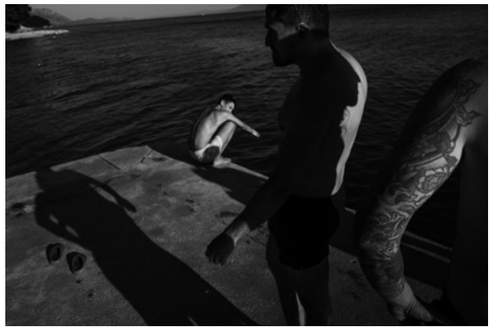

11.
Praha z kozlíku
2010–2022

12.
Bigbít na počátku 21. století
2010–2014

13.
Parallel – život na okraji (Parallel – Life on the Edge)
2013–2023

14.
Back in the U.S.S.R.
2014–2022

15.
Všichni společně / každý sám (All together / Each alone)
2014 – do současnosti

16.
Láska ke krajině (Our love to landscapes)
2015–2017

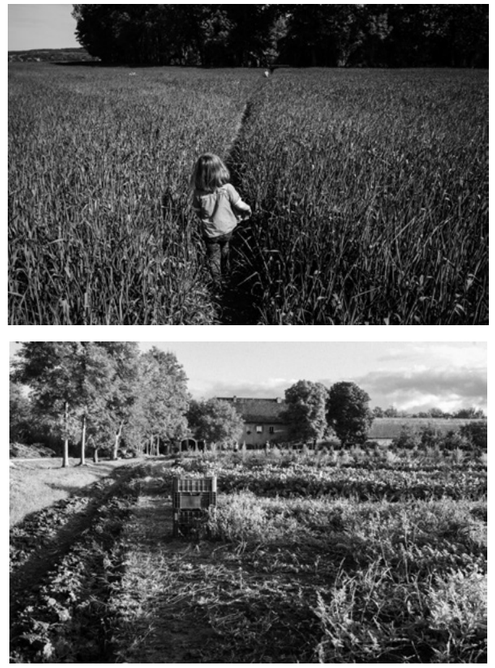

17.
Práva zvířat (Animal Rights)
2014–2017

18.
Street Wedding Day
2016

19.
The Direction
2017

20.
Karlíne tancuj! (Let’s Dance Karlin)
2017–2022

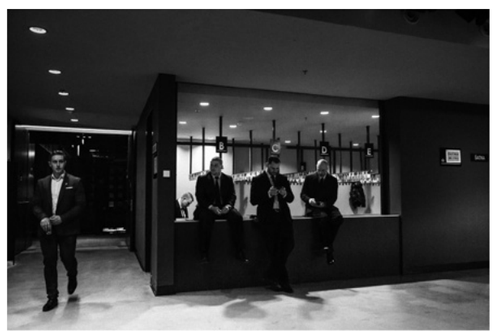

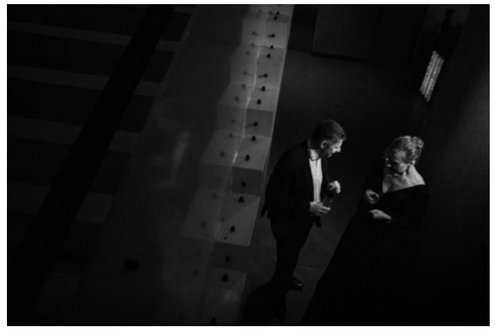

21.
Mlčenlivá krajina (Silent Country) – Můj moldavský zápisník 2019–2020
2018–2020

22.
Nouzový stav
12. 3. – 17. 5. 2020

23.
Výstavba (Buildings)
2020–2023

24.
Líné léto v Timișu
2021

27.
Zahrada
2022

28.
Koně a klobouky (Horses and Hats)
2023 – do současnosti.

29.

Projekt Maja

2023 – do současnosti.

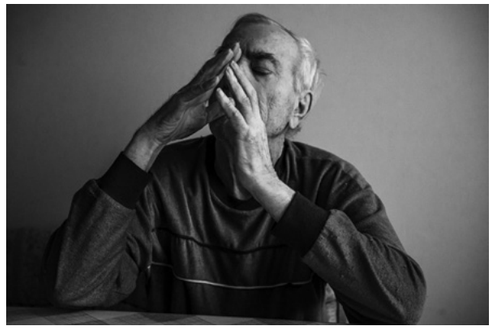

© 2023 Kevin V. Ton

Autoportrét během práce na souboru My hood Florence (Florenc, můj svět)

© 2020 Kevin V. Ton

▸ 16. JÍZDA HISTORICKOU TRAMVAJÍ

Fotografie byla pořízena během jízdy historickou tramvají na stanici Sparta v Praze. Získala 3. cenu *Czech Press Photo 2020* v kategorii *Každodenní život*. Mezinárodní porotu soutěže tvořili Joe Klamar z Agence France–Presse, Nicole Tung, reportážní fotografka z USA, australský fotograf Chris McGrath z Getty Images, český fotograf Herbert Slavík a šéf fotobanky ČTK Petr Mlch. Kvůli pandemii to měla porota v roce 2020 obtížné. Hodnotila více než pět tisíc přihlášených fotografií z Česka a Slovenska.

O fotografii Kevina V. Tona se náležitě vyjádřil fotograf Chris McGrath, který pracuje ve skupině fotožurnalistů, kameramanů, uměleckých ředitelů a výzkumníků Getty Images. Fotografoval pro ně v Sydney, New Yorku, Singapuru a Tokiu. Cíl uskupení je kreativně vyprávět příběhy z celého světa.

„Fotografie lidí v tramvaji skromně ukazuje běžné situace, které by za jiných okolností nemusely vůbec upoutat. Kompozice i výrazy cestujících pod rouškami přenáší diváka do časů pandemie. Snímek ukazuje, čemu jsme se museli v tomto roce přizpůsobit. Je to přesně ta fotografie, která bude i za padesát let působit jako výpověď doby, působí jako propojení minulosti a současnosti, ostatně pandemie nás už historií provázely.“

(Chris McGrath, Lidé a země, 2020)

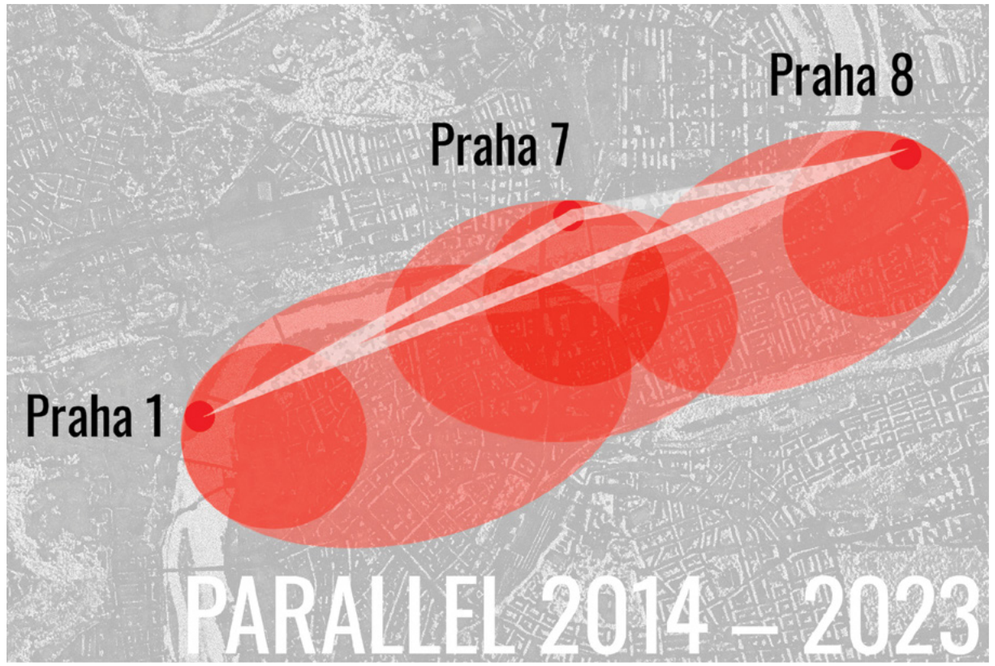

▸ 17. VÝSTAVA PARALELNÍ SVĚTY

Celý název dlouhodobého projektu zní *Parallel – život na okraji* (Life on the Edge). Soubor byl vystaven v prostorách Muzea regionu Boskovicka. Výstava devadesáti fotografií proběhla v rámci *XXXI. Festivalu pro židovskou čtvrť* a kurátorkou byla Helena Musilová (červenec – září 2023).

„Soubor vznikal v Praze v posledních devíti letech (2014–2023). Většina dějů i osob se prolíná nejen mezi sebou, ale zároveň souběžně se světem letícím hned vedle. Paralelní světy jsou pojmem, který dokáže vzbudit naší představivost. Může poukazovat na zdánlivě neviditelné vrstvy okolní reality, které někdy přímo a někdy nepřímo existují souběžně s naším každodenním životem. Jako tenká, méně či více, průhledná clona mezi nám viditelným nebo nám neviditelným. Je jen na nás, jak moc se necháváme pohltit vlastním všedním životem, či se staneme vnímavými ke světu a dějům kolem nás. V paralelním světě se mohou odehrávat celé životy anebo jen jejich dočasné fragmenty. Život na okraji může zahrnovat neobvyklá, extrémní, nedostupná či odlehlá místa, může přinášet nebezpečí stejně jako poklidný únik mimo většinovou společnost. Soubor Palraller vznikl v oblasti, která tvoří trojúhelník vytyčený mezi body umístěnými na mapce – fakticky jde o Prahu 1, 7 a 8.“

(Kevin V. Ton, 2024)

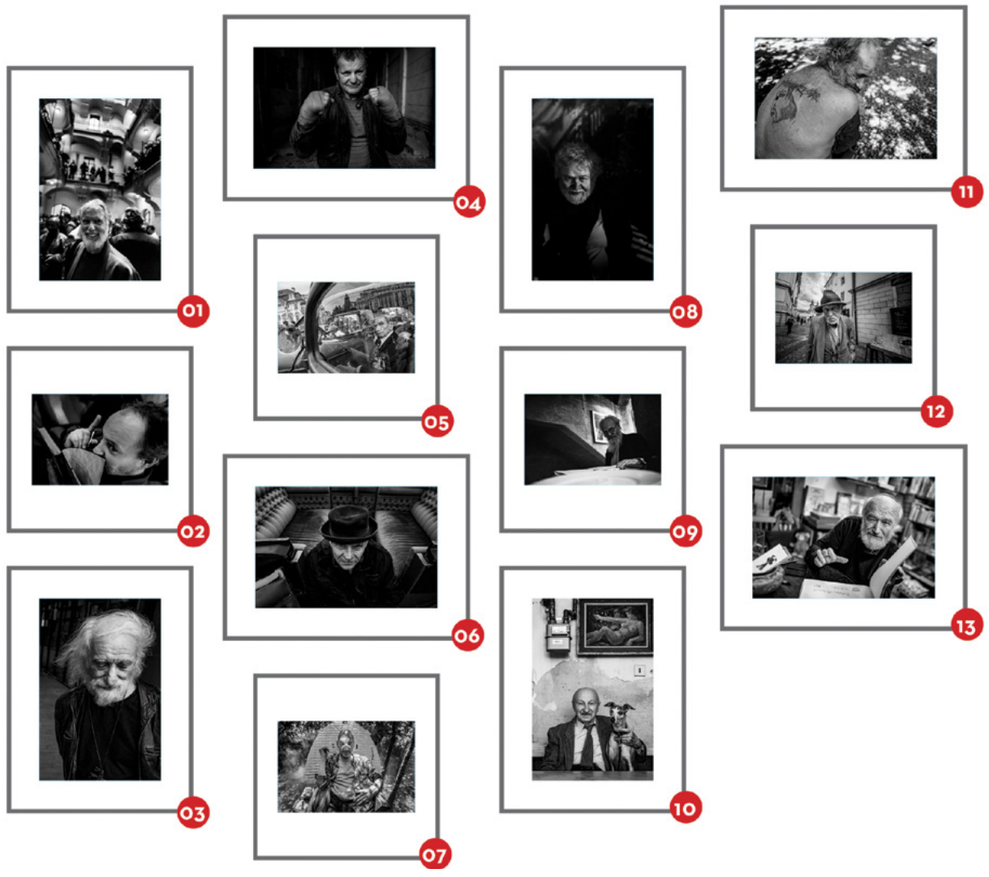

▸ 18. VÝSTAVA PORTRÉTY

Kevin V. Ton rád kombinuje fotografie osobností bez ohledu na jejich sociální status. Výstava s třinácti fotografiemi nese název *Stories / Faces – Životní příběhy vepsané do tváří mužů známých i neznámých*. Svými snímky vybízí společnost k zamyšlení. Výstava proběhla v Leica Gallery Prague (leden – březen 2024).

01. **John Wehrheim** – fotograf, filmový producent. Zachycen po zahájení jeho výstavy *Paradise Lost* (Ztracený ráj). Byla zaměřena na téma hippieské komunity v letech 1989–1997 na havajském ostrově Kauai. Kevina V. Tona velmi zaujaly jeho černobílé portréty netradičního způsobu života. Fotografie párů, kamarádů, milenců i rodin Wehrheim pořídil v jejich dřevěných obydlích postavených v korunách stromů. Praha 2022.
02. **Jan Pavel** – spisovatel. Praha 2022.
03. **Jindřich Štreit** – dokumentarista, kronikář, pedagog a sociální analytik. Praha 2022.
04. **Rostislav Osička** – boxer, malíř, básník. Praha 2023.
05. **Viktor Wellemín** – válečný veterán. Praha 2015.
06. **Míra „Texas“** – vozka, pouličník. V lokalitě pražského Starého Města pracuje jako kočí a nájemní síla. Praha 2022.
07. **Miki Kuchár** – pouličník. Snímek s pohmožděným obličejem od spolubydlícího. Praha 2020.
08. **Antonín Kratochvíl** – fotograf. Čech, Newyorčan, který se proslavil svou reportážní a portrétní fotografií. Praha 2018.
09. **Vladimír Hanzl** – fotograf. Praha 2018.
10. **Ivan Podhorský** – spisovatel, básník dálkový běžec se svojí věrnou psí společnicí Afroditou. Snímek byl oceněn 3. místem v soutěži *Czech Press Photo 2023* v kategorii *Portrét*. Praha 2023.
11. **Dundee** – pouličník s domovem. Praha 2021.
12. **Vladimír Pinta** – muzikant, pouličník a skladatel. Stále chodí hrát se svým saxofonem na Staroměstské náměstí známé jazzové evergreeny. Praha 2021.
13. **Bohdan Holomíček** – fotograf zaměřený na dokumentární fotografii. Praha 2016.

© 2023 Markéta Kolínská

Ocenění autoři během slavnostního vyhlašování cen soutěže Czech Press Photo 2022

▸ 19. KOLEGOVÉ FOTOGRAFOVÉ O KEVINOVI V. TONOVI

V souvislosti s přípravou bakalářské práce jsem se začala počátkem roku 2024 scházet s Kevinem V. Tonem. Vyprávěl mi o svém osobním i pracovním životě. Během společných schůzek jsme vybrali jména kolegů, fotografů, kteří sledují jeho tvorbu. Ti se aktivně zapojili a napsali mi svá vyjádření o dokumentární fotografii a osobnosti Kevina V. Tona. Výsledné citace jsou od Jana Dobrovského, Jaroslava Pulicara, Daniela Šperla a Dany Kyndrové. Spojuje je odborná znalost, praxe a láska k dokumentární fotografii.

„Kevina jsem poprvé poznal jako člověka, který se najednou začal objevovat v mém okolí někdy krátce po založení 400 ASA. Viděl jsem jeho obrovský zájem o práci ostatních, velikou přátelskost a takovou radost v očích, kterou měl. Zaujala mě jeho vizáž jiná než u ostatních fotografů, kteří se snaží být nenápadní a nevyvolávat pozornost. Kevin měl takovou podobu člověka z nějaké subkultury s výraznými prsteny a všelijakými atributy oblečení. Říkal jsem si, že tento člověk se s tím nemaže, chce být prostě vidět a být společensky zařazen. V té době jsem věděl, že fotí bezdomovce, tak jsem z toho usoudil, že to je vlastně také takový člověk žijící na ulici nebo někde v těžkém terénu na Ukrajině či na Moldavsku, aby tam lépe zapadl do vnímání okolí. Viděl jsem jeho osahaný fotoaparát, který dennodenně používal a někdy měl ty foťáky dva. Kevinova práce, kterou jsem viděl, ne tak že by mi ji ukazoval, protože je velmi skromný, nikdy se ničím neprezentoval, ale kterou jsem si dohledal, třeba někde na sociálních sítích nebo mi ji někdo ukázal, mi přišla velmi blízká. My ze 400 ASA jsme všichni „ranění“ černobílým dokumentem, přestože také používáme barevnou fotografii. Například Alžběta Jungrová se živí tím, že fotí reklamu. Neštítíme se žádné jiné podoby fotografie, než je dokument, ale ten Kevinův dokument na mě působil jako přesně ten produkt takzvané české školy černobílého dokumentu a já jsem z toho měl velkou radost.
Náhle jsem viděl, že fotí nejenom bezdomovce, ale i pražskou architekturu, respektive rozvíjející se pražská území. Fotografuje s jistou nostalgií, jako stesk po starém světě, který mizí. Dostal dokonce grant od Magistrátu na dokumentaci rozvojových území v Praze. Já jsem začal vnímat jeho práci jako něco, co je mi velmi blízké, protože Kevin fotí svůj vlastní život. Něco, co je všem černobílým fotografům, dokumentaristům blízké. Nehrají se sebou ani se světem žádnou hru, ale fotografují sebe sama, to, co je obklopuje a do čeho jsou schopní se nějak prodrat. Měl jsem dojem, že chápe, že ta esenciální dokumentární fotografie je hlavně o komunikaci s těmi, které fotografuje. Pochopení jejich života. Pochopení souvislostí, a to právě přes vlastní zkušenost.

Za tu dobu, co se známe je mi čím dál tím víc milejší. Moc jsme toho spolu nenapovídali, ale když už jsme spolu mluvili, tak to bylo plné laskavosti a porozumění z jeho strany. Vnímám ho jako jednu z velmi výrazných postav české současné fotografie. Právě protože nemá potřebu za každou cenu šokovat, že nemusí dělat na fotografiích nějaké extra úpravy, a že má takový naturální pohled na svět.“

(Jan Dobrovský, fotograf, podnikatel a zakládající člen spolku 400 ASA, 18. 3. 2024)

„Fotím už padesát let a od počátku mne vždy oslovovala takzvaná živá fotografie, jinak řečeno humanistická či dokumentární. Za české špičky v tomto směru považuji ze starší generace především Miloně Novotného, Josefa Koudelku, Viktora Koláře a Jindřicha Štreita. Samozřejmě výborných dokumentaristů je u nás celá řada. Mezi ty současné a především aktivní patří nesporně Kevin V. Ton. Jeho fotky nejsou na efekt a jsou hluboce lidské. Věnuje se různým tématům dlouhodobě, což považuji v dokumentární fotografii za podstatné. Vizuálně zachycuje určitou skutečnost, ve které se odráží nejen dění kolem nás, problémy naší doby, ale je tam především i jeho osobní pohled a názor. Podstatné je, že nejde o jednotlivé fotky, i když samozřejmě některé se dají jako sólové vypíchnout. Síla jeho tvorby spočívá pro mne také v tom, že forma, či jinak řečeno kompozice, tu není samoúčelná pro upoutání pozornosti, ale slouží pokorně k celkovému vyznění jeho projektu. Držím mu palce, aby mu zápal pro fotku vydržel co nejdéle a aby jeho projekty se postupně uzavíraly ve formě tzv. vizuální literatury. Tak nazývám fotografické publikace, kde autor svým výběrem a řazením jednotlivých fotek svůj projekt završí.“

(Dana Kyndrová, dokumentární fotografka, 18. 3. 2024)

„Kevina neznám příliš. Strávili jsme spolu jen něco málo hodin, byť co do množství fotografií, které jsem od něj díky sociálním sítím viděl, se řadí k autorům, jejichž práci znám v rozsahu větším než běžném.

Chci krátce napsat o něčem jiném než o jeho tvorbě. Mám na mysli jeho organizační činnost v platformě Bar/ák, kterou z mého hlediska považuji za extrémně užitečnou a dobrou. Jsem zde sice na trochu tenkém ledě, protože jsem se setkání na Bar/áku nikdy nezúčastnil, ale snad mě spolehlivé a relevantní zprávy z více směrů k tomuto psaní opravňují. Myslím, že je dost těch lidí, kteří s fotografií začínají a jsou mimo systém školního fotografického vzdělávání, a pro které je setkání s respektovaným autorem naživo zcela kruciální, a to z více důvodů. Jednak možnost více či méně vzájemné formální komunikace, která se na opakovaných setkáních může propilovávat ke dřeni, jednak to jak a s jakou technikou pracují. Bar/ák jistě nesupluje workshop, ale z vlastní zkušenosti vím, jak na mě v mých začátcích působilo setkání s jedním velmi dobrým fotografem a zjištění v jakém překvapivě neudržovaném stavu byly jeho kamery. Toto až neradostné zjištění se ovšem záhy vydestilovalo v poznatek, že tvorba je o něčem jiném než o nekonečném halucinování o ostrosti objektivů a jemnozrnných vývojkách..., jednak možné nahlédnutí pod pokličku autorské tvorby, kdy vlastní zjištění, že třeba toto bych vůbec nefotil, může být vítanou terapeutickou posilou vlastního sebevědomí atd. Ačkoli vůbec netuším, s jakými představami o svém působení na poli fotografie dnešní začínající zájemci do Bar/áku chodí, nemůžu nevzpomenout závěrečná slova Issaca Babela z povídky „Začátek“, kdy Isaac B. nasměrován M. Gorkým k tvůrčímu psaní vyrazil na samostatnou dráhu a na cesty. V uvedené povídce píše: „...a znova a stále mě postrkovala jeho ruka.“ Kdyby něco podobného uvízlo v hlavě díky Kevinovi někomu, kdo s fotkou začíná, bylo by Kevinovo karmické působení v Bar/áku naplněno.
Bylo-li ti dáno, měl bys něco rozdat, Kevine. „Myslím, že to děláš...“

(Jaroslav Pulicar, dokumentární fotograf, 18. 3. 2024)

„Zanícený Kevin.“

Pokud bych měl popsat fotografa Kevina V. Tona jedním slovem, tak bych použil slovo entuziasmus. K dokumentární fotografii patří především nadšení, a to mu rozhodně nechybí. Pracuje systematicky na mnoha různých tématech. Řadím jej mezi klasické humanistické dokumentární fotografy. Kevin V. Ton si plně uvědomuje a věří tomu, že médium fotografie má jedinečnou schopnost ovlivňovat vnímání diváků a změnit tak svět kolem něj. Jeho dílo často upozorňuje na různé sociální problémy a snaží se sdílet lidské příběhy a emoce. Zachycuje svět kolem něj, tak jak je, bez jakýchkoli příkras. Proto si jej jako člověka a fotografa velmi vážím.“

(Daniel Šperl, dokumentární fotograf a kameraman, 7. 3. 2024)

© 2024 Karolína Zítková

▸ 20. ROZHOVOR

V březnu roku 2024 jsem si připravila otázky, které jsem položila v rozhovoru humanistickému fotografovi Kevinovi V. Tonovi. Zajímalo mě dětství, emoce při tvorbě, vnímání nových technologií ve fotografii, rady pro začátečníky fotografy a tvé plány do budoucnosti.

Dětství... Jaký vliv měl na tebe a tvůj přístup k fotografii dlouhodobý pobyt s rodiči v zahraničí?

Naprosto zásadní. Jako dítě si to neuvědomuješ. Užíváš si. Objevuješ. Vyrůstal jsem v Egyptě od první třídy. Na jednu stranu, ty v tu chvíli nechápeš, že přicházíš o možnost mít svého kamaráda, s kterým vyrůstáš od školky a pojí vás celoživotní pouto, ať už se pak třeba v pozdějším věku vídáte více či méně. Na druhou stranu zažíváš události, které tě do budoucna formují. To si v tu chvíli ale také nemůžeš uvědomovat. Vliv na mou fotografii asi místo a jeho chudoba. Formoval se mi tím sociální pohled na okolní svět, jeho hledání a objevování.

Pod fotografiemi nemáš názvy ani popisy nebo jen naprosto výjimečně. Má to nějaký konkrétní význam?

Pro mě je podstatné, aby fotka mluvila sama za sebe. Jsem raději, když se divák postaví před fotku, věnuje v klidu čas jejímu „čtení“ a prohlížení, místo toho, aby nejprve v předklonu louskal text na popisce. Za mne by měl stačit pouze název souboru, výstavy, knihy, místo pořízení, časové období vzniku fotek a samozřejmě, pokud je potřeba, uvádějící anotace.

Fotografie je cesta plná vzestupů a pádů. Musel jsi někdy během své práce čelit velkým výzvám a jak jsi je překonal?

Největší výzvou se pro mě stala povodeň na Vltavě v roce 2002, kdy jsem v zaplaveném Karlíně přišel o většinu svého archivu, fotokomoru, deníky, notýsky i poznámky. Situaci jsem obrečel a všechno nějaký čas vnímal jako marnost. Sice jsem fotil, ale než

jsem se dostal k další systematičtější práci, trvalo to skoro dva roky v podstatě do doby, než jsem se dozvěděl, že s mojí ženou Karolínou čekáme naše první dítě. Když se Adina v únoru 2004 narodila, byl už jsem opět fotografií pohlcen. Tehdy jsem také začal pracovat na souboru *Propojení* (Bonding Together), v kterém sleduji celou rodinu, včetně našich dalších dětí, Andrese a Adriany.

Tvá práce často vyvolává silné emoce. Je nějaká fotografie, která pro tebe byla, nebo zůstává, hodně emotivní? Jaký byl její kontext?

Hodně fotografií vzniklo ve chvílích plných emocí, smutku i radosti. Nejsilnější pro mě bylo fotografování při porodu našich dětí. Nekonečné množství energie, turbulence emocí, které se tě bytostně dotýkají, strach, očekávání i radost. Nedá se to ani trochu srovnat s jiným focením.

Máš nějaké fotografické touhy do budoucna? Existují nějaké projekty nebo témata, která bys ještě rád prozkoumal?

Rád bych se alespoň dekádu věnoval práci na souboru *Má vlast* (Homeland) a dokončil rozpracované projekty. Dlouho odkládám projekt *Kořeny* (Roots), ve kterém plánuji mapovat to, odkud vlastně pocházím. Něco už mám hotové a kvůli dalším snímkům musím začít jezdit do Verony. Uvidím, jak to půjde. Pak mám několik témat, které jsou pro zatím pod pokličkou. Další rovinou, kterou se poslední dva roky zabývám celkem intenzivně, je posun fotografie do grafické roviny. Tam je přede mnou ještě mnoho práce. Výsledkem by měl být ručně tištěný grafický list v nákladu jednoho nebo maximálně několika málo kusů.

Fotíš už přes čtyřicet let, jakou radu bys dal někomu, kdo právě začíná svou cestu ve fotografii? Co by sis přál slyšet za radu během svého začátku?

Fotím dlouho. Máš pravdu. Sám mám své focení tak nějak rozdělené na dobu před povodní a po povodni. Milníkem se pro mě stalo léto roku 2002. S postupem času to

předtím jakoby snad ani nebylo, vzhledem k fragmentům, které mi zůstaly. Ale zpět k tvé otázce. Záleží asi i na tom, s jakou fotografií se někdo chystá na svou životní cestu vydat. Jestli mu jde o živou fotografii, které se věnuji také já, tak by si měl ujasnil, že ji chce opravdu dělat a jestli má uvnitř sebe nějakou vnitřní nutkavou potřebu. Peníze se daleko lépe a rychleji vydělávají jinou fotkou. Živá fotografie je o řeholi a vnitřní svobodě. Musí se naučit dívat, vidět to, co chce vidět. Fotit, fotit a fotit. Hledat náměty denně, přes to vlak nejede. Odolávat všelijakým lákadlům. Lehce se to radí, ale zkušenosti jsou nepřenosné. Ať to zkusí co nejvíce naplno.

Jaký je tvůj názor na rychlý technologický pokrok ve fotografii. Jakým způsobem ovlivnila digitalizace samotnou podstatu fotografie, zejména z tvého odborného pohledu?

Technologie fotografie se po celou dobu stále vyvíjela, vzhledem k tomu, jak mladé je to vlastně médium. Digitalizace ji ovšem ovlivnila zcela zásadně, možná ještě víc následná masová dostupnost a sociální sítě. Nějaký fotografický záznam plodí dnes v podstatě úplně každý. Za sebe musím říct, že nakonec, když už jsem digitální fotografii přijal, a to pár let trvalo, jsem vlastně spokojen. Digitál mi dává o něco víc svobody. Při práci už nemusím být třeba omezen citlivostí založeného filmu a omezeným množstvím políček. Dává mi větší prostor, protože odpadá časově náročný proces vyvolávání a zvětšování. Zároveň si nedovedu moc představit, kam dál by se až technologie mohla posunout, aby mi byla ještě více nápomocná. Už teď si ve fotoaparátech vypínám veškeré automatické, zjednodušující funkce a sám si nastavuji citlivost, čas, clonu a ostření. Tohle měnit nehodlám.

Tvé fotografie sdělují mnoho silných příběhů. Jakým způsobem dokážeš v obraze udržet etickou linii během dokumentování těžkých lidských osudů?

Nikdy nic nefotím jako senzaci, nepropadám exotičnosti situací a dějů, hledám a pokouším se zachytit podstatu. O etické rovině nepřemýšlím, mám ji v hlavě nějak

© 2018 Kevin V. Ton, ze Souboru Propojení

nastavenou. Vůbec při focení lidí nepřemýšlím, pracuju naprosto intuitivně. Rozum pak zapojuji až při editaci daného celku.

Prolíná se empatie do tvé tvorby?

Přijde mi, že určitá empatie je celkem základním kamenem pro práci na projektech sociálního dokumentu. Nedovedu si představit, že by to šlo jinak, ale nikdy jsem o tom vlastně nepřemýšlel. A je fakt, že znám nějaké práce fotografů s mizivou schopností vcítit se a na jejich fotografiích je to znát. Kloužou po povrchu, technicky jsou možná precizní, ale fotografie mají studené a popisné.

Věříš, že tvá práce má moc ovlivnit vnímání sociálních problémů, které dokumentuješ?

Nevím, jak moc může fotografie ovlivnit vnímání sociálních problémů obecně. Ze zkušenosti mám na základě desítek besed a přednášek určitou představu o dopadu na jednotlivce. Každý, koho tematika zaujme a osloví, je důležitý. Změny ve společnosti stejně vždycky iniciuje jedinec. Takže ano, věřím, že určitou moc ovlivnit má.

Dává ti tvá rodina někdy kreativní nápady nebo zpětnou vazbu k projektům?

Rodina je jednou z mých inspirací. Nedá se ovšem říct, že by mi dávala kreativní nápady, ale rozhodně mi často dává zpětnou vazbu. Ať už k jednotlivým fotografiím nebo dokončeným projektům. Je nás doma celkem pět, takže získám celkem širokou škálu informací. Je to už celkem zaběhnutý rituál. Všechny svolám k fotkám a ukážu jim svou práci. Pak čekám na odpovědi. Není to tak, že bych se jimi pak řídil a něco upravoval. Ujasňuju si...

Kevin V. Ton, březen 2024

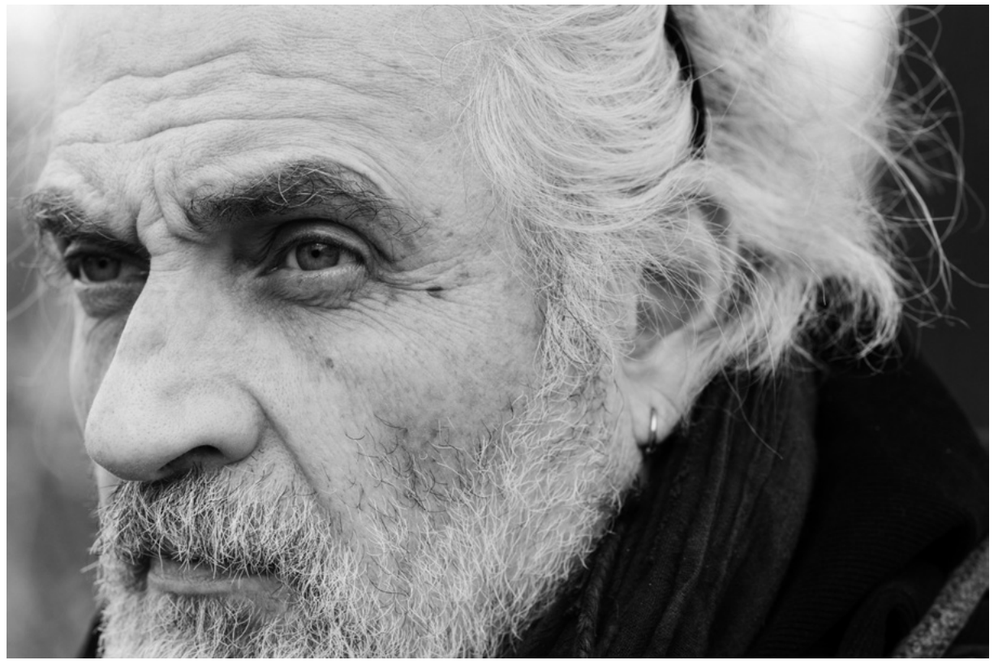

© 2024 Karolína Zítková

▸ ZÁVĚR

Kevin V. Ton je nejen jedinečným dokumentárním fotografem s vrozeným talentem, ale také inspirujícím člověkem. V této práci jsem systematicky představila jeho tvorbu od počátků až po současnost. Zaměřila jsem se také na to, jaké měl Kevin životní inspirace a motivace, které ho posouvaly v jeho tvorbě. Čerpala jsem z našich otevřených rozhovorů, ze zkušeností z cest po Moldávii, Rumunsku a z mnoha dalších hodin strávených společným fotografováním. Nápomocné mi byly i rozhovory, vyjádření, které mi poskytli členové společenství Verum Photo a výpovědi českých dokumentárních fotografů, o jeho stálém úsilí při tvorbě dokumentu.

Jmenované osobnosti dokumentární a válečné fotografie nenásleduje Kevin nijak přímo. Cítí s nimi však určitou spřízněnost, protože se svou tvorbou ubírá podobným směrem. Nelze proto detailněji fotografie autorů porovnávat s jeho snímky vytvořené výrazným černobílým rukopisem. Jeho fotografická vášeň se zrodila již v dětství. Od počátku devadesátých let se aktivně věnuje živé černobílé humanistické fotografii. Ve své tvorbě pracuje nápaditě se světlem a nebojí se vykročit za tradiční pravidla kompozice. Na snímcích zachycuje lidskou ryzost. Svými fotografiemi se snaží dovést společnost nebo zvídavého jedince k zamyšlení. Kevin má ohromný vnitřní náboj spojený s potřebou vyprávět pomocí fotografie. Jeho silné vnímání etické roviny, sociální empatie a láska k člověku se prolíná ve všech jeho projektech a dlouhodobých souborech. Je nositelem řady ocenění a členem společenství Verum Photo. Inspiruje mě jeho vytrvalá pracovitost a kreativita, se kterou vytvořil desítky fotoesejí, publikací, workshopů, setkání fotografů a výstav.

© 2024 Vojta Kubec

► PŘEHLED VÝSTAV, FOTOGRAFICKÝCH PUBLIKACÍ A ČINNOSTÍ

NOMINACE A OCENĚNÍ

2023 Czech Press Photo / 3. místo v kategorii Portrét
2023 Čestné uznání / Praha fotografická / SČF
2022 Czech Press Photo / Grant Prahy
2021 Cena Výboru dobré vůle / Nadace Olgy Havlové
2021 Cena Praha fotografická / SČF
2021 Cena primátora hlavního města Praha / Zdeněk Hřib
2020 Czech Press Photo / Každodenní život
2020 Cena Praha fotografická / SČF
2019 Cena Praha fotografická / SČF
2018 Cena Praha fotografická / SČF
2017 Czech Press Photo / Umění a kultura
2017 Cena Praha fotografická / SČF
2016 Czech Press Photo / Problem dnešní doby
2016 Cena Praha fotografická / SČF
2015 Monochrome Photography Awards / Amateur
2010 Master of Week of Life

SAMOSTATNÉ VÝSTAVY

2024 Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník 2019–2020 / Galerie pro onkologické pacienty, jejich blízké a podporující umělce / Praha
2024 Leica Gallery Praha – Stories / Faces / Leica Gallery / Praha
2023 PARALLEL Life on the Edge / Galerie 34 / Brno
2023 PARALLEL Life on the Edge / Muzeum regionu Boskovicka / Boskovice
2023 My hood Florenc / Bar/ák / Praha
2021 Lidé z Vltavské / Galerie hlavního města Prahy / Vltavská / Praha
2020 Mlčenlivá krajina – Můj moldavský zápisník 2019–2020 / FotoŠkoda / Praha
2019 Láska ke krajině prochází žaludkem / Kasárna Karlín / Praha
2017 They live right in the center and yet on the edge / Caritas Czech Republic / Praha
2017 Direction / Galerie pod Palmovkou / Prague
2016 Láska ke krajině prochází žaludkem / Langhans centrum Člověka v tísni / Praha
2015 Daily Life / Galerie – kavárna Arieta / Praha

SPOLEČNÉ VÝSTAVY

2024 Czech Press Photo / Národní muzeum / Praha
2023 ZINY – VERUM PHOTO expozice zinů / FotoŠkoda / Praha
2023 VOYAGE – Verum Photo / Městské divadlo Mariánské Lázně / Mariánské Lázně
2023 Czech Press Photo / Národní muzeum / Praha
2022 Maso-X / Sapík – Dobšice / Znojmo
2022 Czech Press Photo / Národní muzeum / Praha
2021 On the Road – Verum Photo / Bar/ák kavárna – galerie / Praha
2021 Czech Press Photo / Národní muzeum / Praha
2021 Praha fotografická / SČF / Galerie Ambit / Praha
2020 #ICPConcerned – Global Images for Global Crisis / International Center of Photography / New York
2020 On the Road – Verum Photo / Dominikánský klášter Jablonné v Podještědí / Jablonné v Podještědí
2019 On the Road – Verum Photo / Galerie pro onkologické pacienty, jejich blízké a podporující umělce / Praha
2019 Czech Press Photo / Staroměstská radnice / Praha
2019 Maso-X / Sapík – Dobšice / Znojmo
2019 Czech Press Photo / Galerie Jatka78 / Praha
2019 Praha fotografická / SČF / Staroměstská radnice / Praha
2018 Czech Press Photo / Staroměstská radnice / Praha
2018 Four Street Guys / Galerie – kavárna Arieta / Praha
2018 Prague Photographic SCF exhibition / Old Town Hall / Praha
2017 Czech Press Photo Exhibition / Old Town Hall / Praha
2017 Four Street Guys /galerie – kavárna Arieta / Praha
2017 Praha fotografická / SČF / Staroměstská radnice / Praha
2016 Czech Press Photo / Staroměstská radnice / Praha
2016 BigBeat / Klub Vagon / Praha
2016 Praha fotografická / SČF / Staroměstská radnice / Praha
2015 Four Street Guys / Dominikánská 8 / Praha
2014 PCW – Pins on the Map / Praha
2013 BigBeat / Klub Vagon / Praha
2012 PCW – Rosarium / Jablonec nad Nisou
2011 BigBeat / Klub Vagon / Praha
2010 Masters of Week of Life / Znojmo

KURÁTORSKÁ ČINNOST

Galerie Streetphotography
Verum Photo
Umělecká zahrada

FOTOGRAFICKÉ PUBLIKACE

Praha z kozlíku
Daily Life
Street Wedding Day
Lets Dance Karlin
Verum Photo Photo Essays

ZASTOUPENÍ VE SBÍRKÁCH

Archiv hlavního města Prahy
Archiv Czech Photo
Zastoupen v soukromých sbírkách v České republice, Slovensku, Nizozemsku, Švýcarsku, Spojených státech amerických

SEZNAM ZKRATEK

AIDS – Acquired Immune Deficiency Syndrome (syndrom získaného selhání imunity)
ČTK – Česká tisková kancelář
FSA – Farm Security Administration (Správa zemědělského zabezpečení)
GHMP – Galerie hlavního města Prahy
NDR – Německá demokratická republika
SČF – Svaz českých fotografů
UNESCO – United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu)
UNICEF – United Nations International Children‘s Emergency Fund (Mezinárodní dětský fond neodkladné pomoci)
USA – United States of America (Spojené státy americké)

LITERATURA:

ALEXANDER, Stuart, GREENOUGH Sarah. *Looking In Robert Frank's The Americans.* Washington: National Gallery of Art. Gerhard Steidl, 2009.
BIRGUS, Vladimír, MLČOCH, Jan. *Česká fotografie 20. století.* Praha: KANT, 2010.
BIRGUS, Vladimír, SIOSTRZONEK, Jiří. *Vladimír Birgus. Tak mnoho, tak málo. Fotografie z let, kdy se tak mnoho muselo a tak málo smělo / So Much, So Little. Photographs from the Years When So Much was Demanded and So Little Was Allowed*. Praha: KANT, 2019.
GREENE, Stanley, VAN DER HEIJDEN, Teun. *Stanley Greene: Black Passport*. Amsterdam: Schilt Publishing, 2009.
FRANK, Robert, KEROUAC Jack. *The Americans*. Washington: National Gallery of Art. Gerhard Steidl, 2008.
FRANK, Robert, KEROUAC Jack. *The Americans.* New York: Grove Press, 1959.
KOLÁŘ, Viktor. *Canada 1968–1973*. Praha: KANT, 2013
KOUDELKA, Josef. *Invaze 68. Anonymní český fotograf Josef Koudelka.* Praha: TORST, 2008.
KOUDELKA, Josef, MIŁOSZ, Czesław. *Exiles.* London: Thames & Hudson, 2014.
KRATOCHVÍL, Antonín. *Broken Dream.* New York: The Monacelli Press, 1997.
MOUCHA, Josef, BIRGUS, Vladimír. *Válka za studena. Fotografie ze základní vojenské služby v Československé lidové armádě / Serving It Cold: Photographs from Basic Training in the Czechoslovak People's Army.* Praha: KANT, 2017.
MRAVEC, Juraj, VOJTEK, Viktor. *Interview s fotografií. První sedmička, Bruce Davidson, Elliott Erwitt, Ralph Gibson, Antonín Kratochvíl, Duane Michals, Arnold Newman, Vladimir Vjatkin.* Praha: Slovart, 2003.
MRÁZKOVÁ, Daniela. *Příběh fotografie. Vyprávění o historii světové fotografie prostřednictvím životních a tvůrčích osudů významných osobností a mezních vývojových okamžiků.* Praha: Mladá fronta, 1985.
MRÁZKOVÁ, Daniela. *Viktor Kolář.* Ostrava: Profil, 1986.
NOVOTNÝ, Miloň. *Londýn / Fotografie Miloň Novotný*. Praha: Mladá fronta, 1968.
STEICHEN, Edward. *The Family of Man.* New York: Museum of Modern Art, 1955.

▶ SEZNAM UŽITÉ LITERATURY A ZDROJŮ

STEICHEN, Edward. *A Life in Photography*. New York: Doubleday, 1963.
STEICHEN, Edward. *Steichen fotograf*. Praha: Galerie D, 1968.
STEINBECK, John. *Na plechárně. Sladký čtvrtek*. Praha Odeon, 1972.
VERUM PHOTO. *Photo Essays.* Praha: Verum Photo, 2021.

PERIODIKA:

GRMOLENSKÁ, Martina. Porazit clonu anonymity. *FOTO*, 2020, roč. 9, č. 39, s. 24–31. ISSN 1805-3335.
KALENSKÁ, Renata. Svatba lidí bez budoucnosti. *Deník N*, 2020, roč. 2, č. 234, s. 6–11. ISSN 2571-1717.
LECHNEROVÁ, Soňa. Hledám podstatu lidství. *Digitální foto*, 2023, roč. 22, č. 240, s. 14–23. ISSN 1214-1550.
McGRATH, Chris. Czech Press Photo 2020. *Lidé a Země*, 2020, roč. 69, č. 11, s. 86–87. ISSN 0024-2896.
MRÁZKOVÁ, Daniela. Pláču, ale fotografuju. *Fotografie,* 1993, roč. 44, č. 8, s. 2, 8. ISSN 1211-0256.
POSPĚCH, Tomáš. Gustav Aulehla. Nakonec to k něčemu bylo. *FOTO,* 2021, č. 40, s. 84–95. ISSN 1805-3335.

INTERNETOVÉ ZDROJE:

ANDERSON, Lee Jon. *Stanley Greene, a War Photographer Who Stayed When Others Left*. In: newyorker.com 24. 5. 2017. [online]. Dostupné z: https://www.newyorker.com/culture/photo-booth/stanley-greene-a-war-photographer-who-stayed-when-others-left/. [citováno 2024-04-11]
BERAN, Tomáš – Schůzky s Tomášem Beranem, č. 55, [online]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=ClwRQ0Fm2Aw
BLATNÝ, Jiří. *Počet lidí na ulici v roce 2019*. In: Idnes.cz 17. 10. 2019. [online]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/lide-bez-domova-v-cr.A191017_123551_domaci_blj
CORINA – [online]. Dostupné z: http://www.pokorka.wz.cz/fotaky/corina.html
DENÍK N – Wikipedie. [online]. https://cs.wikipedia.org/wiki/Deník_N

GRANT PRAHY – *Grant Prahy ve 28. ročníku soutěže Czech Press Photo získal Kevin V. Ton.* In: Kulturio.cz 19. 12. 2022. [online]. Dostupné z: https://kulturio.cz/kevin-v-ton-grant-prahy/. [citováno 2024-02-07]
KALENSKÁ, Renata – Wikipedie. [online]. https://cs.wikipedia.org/wiki/Renata_Kalenská
KORC, Vladimír, ODLOŽILOVÁ, Pavlína. *Fotograf Kevin V. Ton: Obcházím staveniště, prach a špínu, abych zaznamenal, jak rychle se Praha mění*. In: Radiozurnal.rozhlas.cz 4. 2. 2023. [online]. Dostupné z: https://radiozurnal.rozhlas.cz/fotograf-kevin-v-ton-obchazim-staveniste-prach-a-spinu-abych-zaznamenal-jak-8924619. [citováno 2024-01-31]
LAURENT, Olivier, LOHUIZEN, van Kadir. *Stanley Greene: The death of a poet*. In: time.com. [online]. Dostupné z: https://time.com/stanley-greene/ [citováno 2024-04-11]
MIYAZAKI, Hajao – [online]. Dostupné z: https://popuptee.com/blogs/geeky-thoughts/studio-ghibli-movies-a-deep-analysis-of-the-themes
MASLENICA – [online]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Maslenica
NA PLECHÁRNĚ – Wikipedie. [online]. https://cs.wikipedia.org/wiki/Na_plechárně
[online]. Dostupné z: https://www.databazeknih.cz/knihy/cannery-row-na-plecharne-3224
NACHTWEY, James – Wikipedie. [online]. https://cs.wikipedia.org/wiki/Teroristické_útoky_11._září_2001
NACHTWEY, James – [online]. Dostupné z: http://www.jamesnachtwey.com/. [cit. 2024-03-19]
NACHTWEY, James – [online]. Dostupné z: https://www.worldpressphoto.org/james-nachtwey
NACHTWEY, James – HEAD Jonathan. *James Nachtwey: The last of the great photojournalists*. In: bbc.com 23.9. 2023. [online]. https://www.bbc.com/news/world-asia-66886613
NACHTWEY, James – [online]. Dostupné z: https://www.clarkgallery.com/bookshelf/p/nachtwey-james-inferno
NOVOTNÝ, Miloň – *Londýn pohledem Miloně Novotného* [online]. Dostupné z: https://www.fotomosty.info/doc/202/
PEGRASSI, Miro – [online]. Dostupné z: https://drimal.cz/
PRAKTICA – Wikipedie. [online]. https://en.wikipedia.org/wiki/Praktica
[online]. Dostupné z: https://www.expertnadalekohledy.cz/cz/praktica

PŮLNOČNÍ KOVBOJ – Wikipedie. [online]. https://cs.wikipedia.org/wiki/Půlnoční_kovboj
TON, Kevin V. – Wikipedie. [online]. https://cs.wikipedia.org/wiki/Kevin_V._Ton
TON, Kevin V. – [online]. Dostupné z: https://kevin-v-ton.com/
TON, Kevin V. – [online]. Dostupné z: https://www.fotoskoda.cz/kurzy-a-workshopy/lektori/kevin-v-ton/
TON, Kevin V. – Rozhovor s Annou Jiráskovou, [online]. Dostupné z: https://www.fotoskoda.cz/3044-kevin-v-ton-fotka-se-stala-jakousi-kolektivni-pameti/
TON, Kevin V. – Citace k fotografiím, [online]. Dostupné z: https://www.facebook.com/kevin.v.ton
TON, Kevin V. – *Mlčenlivá krajina – Moldavský zápisník 2019–2020*. In: i-hc.cz 01/202. [online]. Dostupné z: https://i-hc.cz/wp-content/uploads/2021/08/MINT-magazine_1.7_low_fin_-1.pdf. [citováno 2024-02-17]
YASHICA – [online]. Dostupné z: https://streetsofnuremberg.com/2019/03/25/camera-history-yashica-electro-35-gtn/
WELLEMÍN, Viktor – [online]. Dostupné z: https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/domaci/zemrel-valecny-veteran-viktor-wellemin-bojoval-proti-nemcum-u-tobruku-i-ve-francii-46561
VERA – [online]. Dostupné z: http://www.cjs-classic-cameras.co.uk/zeiss/werra.html
VII Photo Agency – [online]. Dostupné z: https://www.czechphoto.org/novinky/print/226/vystava-vii-photo/

▶ JMENNÝ REJSTŘÍK

A
Adams, Ansel 63
Aulehla, Gustav 51, 53
Axellson, Ragnar 55

B
Babel, Isaak 145
Beran, Tomáš 13, 45
Birgus, Vladimír 51, 53
Bouzek, Martin 97, 99
Bruska, Petr 99

C
Capa, Robert 57, 63
Cartier-Bresson, Henri 57, 63
Cerepenco, Chirill 81, 87, 97, 99
Cudlín, Karel 53

D
Doan, David poděkování
Dobrovský, Jan 143, 144
Doisneau, Robert 63
Dřímal, Milan 25
Dřímal, Pavel 25

E
Evans, Walker 56

F
Fellini, Federico 29
Frank, Robert 55

G
Gorkij, Maxim 145
Greene, Stanley 55, 60

H
Hanzl, Vladimír 141
Havel, Václav 31
Holomíček, Bohdan 141
Hřib, Zdeněk 93

J
Jarcovjáková, Libuše 53
Jungrová, Alžběta 143

K
Kalenská, Renata 65, 73
Kerouac, Jack 56
Klamar, Joe 137
Knobloch, Bohuslav 25
Kolář, Viktor 49, 51, 53, 144
Koudelka, Josef 50, 144
Kratochvíl, Antonín 50, 83, 141
Kuchař, Mikuláš 67, 141
Kyndrová, Dana 53, 97, 98, 143, 144

L
Langeová, Dorothea 63

M
Machan, Petr 97, 98
Mark, Ellen 55
McGrath, Chris 137
Mijazaki, Hajao 35
Mlch, Petr 137
Moucha, Josef poděkování, 53
Mrázková, Daniela 29, 63
Musilová, Helena 139

N
Nachtwey, James 55, 56, 67
Němec, Tomki 53
Novotný, Miloň 50, 51, 144

O
Osička, Rostislav 141

P
Palach, Jan 51
Pavel, Jan 141
Pegrassi, Mirro 25
Pinta, Vladimír 141
Plachý, Tadeáš 97, 98
Podhorský, Ivan 141
Pulicar, Jaroslav 100, 143, 145

R, Ř
Řechtáček, Tomáš 97, 99

S, Š
Sander, August 63
Seymour, David Chim 57
Schlesinger, John 29
Sica, De Vittorio 29
Slavík, Herbert 137
Steichen, Edward 49, 63
Steinbeck, John 29
Stone, Robert 25
Šperl, Daniel 143, 145
Štreit, Jindřich 51, 141, 144

T
Tarkovskij, Andrej 29
Tarr, Béla 29
Taylor, Libuše 50
Ton, Josef 17
Ton, V. Kevin poděkování, 11–165
Tonová, Jiřina 17
Towell, Larry 55
Tung, Nicole 137

V
Vláčil, František 29
Vondrouš, Roman oponent

W
Wehrheim, John 141
Wellemín, Viktor 141

Z
Zítková, Lucie poděkování

© 1988 Gabriela Tonová

▶ ZDROJE FOTOGRAFIÍ

Veškeré fotografie pochází z archivu autora Kevina V. Tona vyjma:

FRANK, Robert
– *Indianapolis* [foto]. Indianapolis 1956. In: artsy.net [online].
Dostupné z: https://www.artsy.net/article/artsy-editorial-robert-franks-the-american-s-matters-today

GREENE, Stanley
– *Carol Spooner takes a snapshot, 3 Rue Bleue.* Paris [foto]. 1989.
In: noorimages.com [online]. Dostupné z: https://www.noorimages.com/black--passport

NACHTWEY, James
– *Survivor of Hutu death camp* [foto]. Rwanda, 1994. In: wolfbooks.com [online].
Dostupné z: https://www.wolf-books.com/products/james-nachtwey-inferno

WALKER, Evans
– *Joe's Auto Graveyard* [foto]. Pennsylvania, 1935. In:
florencegriswoldmuseum.org [online]. Dostupné z: https://florencegriswoldmuseum.org/exhibitions/online/the-exacting-eye-of-walker-evans/

© 2024 Karolína Zítková

Karolína Zítková
Kevin V. Ton

Slezská univerzita v Opavě

Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

Institut tvůrčí fotografie

Opava 2024

Vedoucí bakalářské práce: doc. Mgr. Josef Moucha

Normostran vlastního textu: 59
Počet znaků včetně mezer: 105 872

fotografie na 1. a 4. straně obálky © 2024 Karolína Zítková

